

Családunk

2018. április
XX. évfolyam, 1. sz.

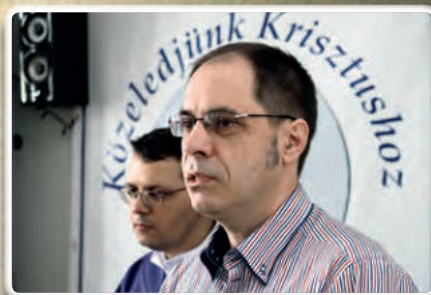
családpasztorációs folyóirat

Közeledjünk Krisztushoz és Ő utat mutat!

CSALÁDOS NAGYBÖJTI LELKINAP KÉPEKBEN

Veszprém,
2018. március 3.

„Szólaljanak meg a harsonák, peregjenek a dobok!”

Immár húsz éve, hogy újságunk első száma megjelent. Ez idő alatt sokan, sokféle módon segítettek munkánkat, amiért a hála tölti be szívünket. Az első lépések bizonytalansága után a családról szóló beszámolóink sokaknak biztatás, megerősítés és öröm forrásává váltak. Az évek alatt többen kérték munkacsoporthoz tagjainak öszinte szavait, hogy azok adjanak irányt, mutassanak utat belső küzdelmeikben, hogy segítséget kapjanak a családok az élet értékessé tételében.

Sok segítséget kaptunk Dr. Márfi Gyula érsek atyától, az érsekség minden alkalmazottjától, akik az Egyház alapvető küldetését mindennapi tevékenységünkkel segítik.

A világegyház az elmúlt években sok új impulzust nyújtott számunkra abban, hogy mindig új úton, de Krisztushoz egyre közelebb kerülve munkánkat egyre komolyabban vegyük, hogy merjük Isten áldását megérezni saját tevékenységünkön.

Idén az állam is fókuszba helyezte a családot, jelezve annak fontosságát, és hogy merjünk akár külső segítséget is igénybe véve szolgálatunkban jobban elmélyülni.

Eltelt húsz év. Vannak, akik folyamatosan dolgoztak ezen a lapon és többen is vagyunk, akik egy-egy időszakban csatlakoztunk ebbe a tevékenységbe. Keressük az Egyház „régis és új kincseit”, melyekkel megerősödhet minden generáció, minden életállapot. Ennek a megerősödésnek pedig erő- és életforrása a Család, Családunk..

dr. Fodor János

Családunk – 2018. április

XX. évfolyam, 1. szám • ISSN 1788-4177

Kiadó: Reményforrás Egyesület és a Veszprémi

Főegyházmegye Családpasztorációs Irodája

Főszerkesztő: Dr. Fodor János

Szerkesztőbizottság: C. Kőrösi Edina, Fekete Gyöngyi,

Gerstmár Ferenc, Kovácsné Széplaki Borbála,

Burucs Tamás és Barbara

Készítették: Bálint Bánk, György Adrienn,

Léner-Pintér Sára, Leitner Rita, Mártáné Simon Emese,

Dr. Márfi Gyula, Sinkáné Glatz Henriett, Szabó Balázs,

Dr. Szebenyi Tibor és Eszter, Tátrai József

A szöveget gondozták: Kertész Zala Zsuzsa,

Gy. A.

Fotók: Bognár Katalin, Gelencsér Károly, Király Anna,

Ládonyi Ferenc

Tervezés és tördelés: Finart Design Kft.

Nyomtatás: Tradeorg Nyomda, Fűzfőgyártelep

REMÉNYFORRÁS

Emberrárs Segítő Egyesület

Adószám: 18936609-1-19

A Családunk folyóirat a Veszprémi Érsekség és a

Reményforrás Egyesület közös kiadásában készül.

Egyesületünk elsősorban szociálisan hátrányos helyzetben élő gyermekeknek és családoknak nyújt segítséget.

Feladatunknak tekintjük a lelki problémákkal küzdők gondozását, és a családi élet támogatását is.

Kérjük, amennyiben lehetőségében áll,

adományával támogassa közhasznú egyesületünket!

Bankszámlaszámunk:

Balaton-felvidéki Takarékszövetkezet, Tapolca

72800054 – 10002261

TARTALOMJEGYZÉK

2. CSALÁDOS NAGYBŐJTI LELKINAP KÉPEKBEN
3. VEZÉRCIKK
4. KÖRKÉP
Imatálalkozó a tiszta szerelemért
Keszthelyen
Egyházmegyei családreferensek találkozója
5. HISTORIA DOMUS
A Veszprémi Családpasztorációs Iroda programjai
- 6-7. VELÜNK TÖRTÉNT
Házasságot ünnepeltük Veszprémben
Családos nagybőjti lelkinap
Sajtótájékoztató a családok évében
- 8-9. ARCÉLEK
Beszélgetés Ágoston atyával
- 10-11. HÁZASSÁGRA KÉSZÜLVE
Házasság több lábon I.
12. GYERMEKNEVELÉS
A kamaszkorról
- 14-15. MESE
16. LELKI EGÉSZSÉG
Van értelme újrakezdenünk
17. EMLÉKEZÜNK
dr. Sallai János
- 18-19. MI TÖRTÉNT VELÜK
Mit jelent számunkra a családpasztoráció
20. CSALÁDI OÁZIS
Hűségriadó
21. AZ IGE FÉNYÉBEN
Életige – 2018. április
- 22-23. MŰVÉSZET
Versajánló- József Attila: Én nem tudtam
24. TEREMTETT VILÁG
Randevű 90 méterrel a föld alatt
25. OLVASS ÉS LÁSS
Könyv és DVD ajánló – Családi
összhangzattan, Kaliforniai álmok
26. MINDENNAPI KENYERÜNK
Tudatos vásárlás
27. MEGSZÜLETTEM

Imatalálkozó a tiszta szerelemért Keszthelyen

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.” (Mt 5,8)

Pontosan 10 évvel ezelőtt, 2008 márciusában Roska Péter atya kezdeményezésére és Bíró László családreferens püspök úr támogatásával „Boldogok a tisztaszívűek” mottóval imakonferenciát hívtak össze azzal a céllal, hogy együtt gondolkodjanak a fiatalok tiszta életre neveléséről. Ennek folytatásaként szeptember 26-án a budapesti Egyetemi templomban mintegy 200 fiatal gyűlt össze, hogy együtt imádkozzanak. Ez

volt az első imaest a tiszta szerelemért. Azóta minden év őszen egyre több város csatlakozik az egész történelmi Magyarország területéről a budapesti kezdeményezéshez.

2018. március 17-én a keszthelyi Kis Szent Teréz Bazilika is otthont adott egy hasonló imatalálkozónak. Dr. Fodor János a Veszprémi Főegyházmegye családreferens papja bátorításával közel 50 fiatal gyűlt össze, hogy együtt imádkozzanak a tiszta,

Isten akaratára szerint megélt szerelemért, házasságért. A résztvevők az ország minden részéről érkeztek.

A programban szereplő filmvetítés, egy fiatal házaspár, Karczub Sándor és Nóra tanúságtétele, gitáros szentségimádás, a szentmise, ill. János atya gondolatai erőt adtak a résztvevőknek ezen az eseményen sem mentes úton egy olyan korban, ahol a fiatalok egy

merőben más életvitellel találkoznak és tartanak természetesnek. „...az Úr Jézus tudatosítja bennünk, hogy a szexuális együttélés csak a házasságon belül lehet a megszentelés, a kölcsönös és az isteni szeretet megtapasztalásának forrása. Az ilyen jellegű házastársi szeretet, valamint a valódi isteni és embertársi szeretet csak akkor lehetséges, ha tiszta a szívünk. Ezért a legfontosabb feladat minden ember életében, hogy éretté váljon a szeretetre, vagyis megszeresse a tiszta szív ajándékát azáltal, hogy

Egyházmegyei családreferensek találkozója

Kaposvár 2018

2018. január 19–20-án Kaposváron tartották az egyházmegyei családreferensek évindító találkozóját. A kaposvári püspökségen gyűltek össze a referensek Bíró László, a MKPK családokért felelős püspökének vezetésével tíz római és két görög katolikus egyházmegye képviselőjében.

A Kaposvári Egyházmegye családreferensei, Nyéky Kálmán atya, Radnai István és Márta mint házigazdák köszöntötték az

egybegyűlteket, majd Varga László megyéspüspök bevezető előadását hallgathatták meg a résztvevők. Négy dologra hívta fel a figyelmet, amely meghatározza a kereszténységünket: az imádság fontosságára, a közösség szerepére, a másik ember szolgálatára és a vértanúságra.

A házigazda családreferensek beszámoltak arról, hogyan alakult a családpsztoráció az elmúlt években a Kaposvári Egyházmegyében, kiemelve az egyházmegyei családi napok, a központi jegyesoktatás, a munkatársképzés és

a Házasság Hete programjainak jelentőségét. Megállapították, hogy mindez a világiak és papok együttműködésének gyümölcse, utóbbi pedig komoly ökumenikus jelentőséggel is bír.

A találkozó második napján szentmisével indult a nap, majd a délelőtt során forgószínpad-szerűen három munkacsoportban dolgoztak a résztvevők.

Az első csoportban a munkatárs- és vezetőképzésről, valamint a Házasság Hete programok szervezésének tapasztalatairól volt szó.

A Veszprémi Családpasztorációs Iroda programjai

teljesen rábízta magát Jézusra – azért, hogy Ő fel tudjon emelni a bűnből, be tudjon gyógyítani minden lelki sebet, meg tudjon szabadítani valamennyi, a bűnből eredő kényszertől”.

Az imatálalkozó szervezését a plébánián immár öt éve működő keszthelyi AjándékSzervezők imacsoport vállalta magára. Minden hó utolsó vasárnapjának délutánján szeretettel várnak imaközösségükbe olyan egyedülállókat, akik a szentségi házasságra kaptak elhívást és Isten akarata szerint keresik párjukat. A kezdeményezés célja, hogy egyrészt az imádságon, imaközösségeken keresztül, másrészt értéket közvetítő szabadidős programok segítségével összefogja a keresztény fiatalokat, alkalmat teremtsen az ismerkedésre, ill. – mint minden krisztusi közösség – formálja, erősítse, gazdagítsa a hitüket, személyiségüket. Következő imaestjüket ez év októberében Kis Szent Teréz oltalmába ajánlva tervezik.

Ágh Adrienn, Paulics Piroska,

A másodikban a házasságra való felkészítésről és a család szerepéről, mint a hivatások bölcsőjéről beszéltek. A harmadikban a többeket megmozgató programokról – mint például a zarándoklatok és a táborok – osztották meg gondolataikat, valamint egy új téma, a családon belüli erőszak megelőzése is napirendre került.

Ezt követően Bíró László püspök atya röviden beszámolt az ad limina látogatásról, majd tájékoztatta a résztvevőket az idei év eseményeiről. Felhívta a figyelmet néhány fontosabb kiadványra, köztük Ferenc pápa apostoli buzdítására, az Amoris laetitia-ra.

A résztvevők sokat gazdagodtak lelkiekben, az egyes témák gyakorlatias, kiscsoportos megközelítése révén ismeretekben, tapasztalatokban és az egymással megélt szeretetközösségben.

JEGYESKURZUS

2018. február 2-án indult a Családpasztorációs Iroda idei első központi jegyeskurzusa, melyet a szokásoknak megfelelően Dr. Márfi Gyula érsek úr hitünk alapjairól tartott előadása nyitott meg. Az oktatáson 7 alkalommal találkoznak a házasság előtt álló fiatalokkal. A témákat – a család, ahonnan jövök, férfi és női különbözőségek, szexualitás, hűség, kommunikáció, stb. – szakavatott előadók vezetik fel. A feldolgozásban a kiscsoportokat vezető Czaun, Kothencz és Szabó házaspár volt segítségére a résztvevőknek.

HÁZASSÁG ÜNNEPE

2018. február 18-án rendezte meg a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Irodája a Házasság hete veszprémi rendezvénysorozatának záró programját: a Házasság Ünnepe. Idén is a Gizella Étterem biztosította a helyszínt, mintegy 50 házaspár vett részt az eseményen. Az estét Dr. Fodor János, a Veszprémi Főegyházmegye családreferens papja nyitotta meg, majd Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek köszöntötte a házaspárokat. Egy irodalmi műsort követően kerültek kisorsolták a Tatrai házaspár által szervezett Rendhagyó Randevűk nyerevényeit. Az internetes programsorozaton részt vett házaspárok ajándékait Márfi érsek úr adta át, aki az ünnepség végén megáldotta a résztvevőket.

NAGYBŐJTI CSALÁDOS LELKINAP

2018. március 3-án a veszprémi Padányi Iskola adott helyet a hagyományos nagybójtai családos lelkínak. A program Dr. Márfi Gyula, veszprémi érsek által celebrált szentmisével kezdődött, melyen koncelebrált Dr. Fodor János, a Főegyházmegye családreferens papja, valamint Dr. Magyar Lóránt diakónus, a nap előadója is. Előadásában a Családpasztorációs Iroda ezévi jelmondatához – Közeledjünk Krisztushoz, és Ő utat mutat – kapcsolódva az útkeresésről beszélt. A program lebonyolításában részt vett az iskola lelki igazgatója, Darnai János atya is. A gyerekek az előadás alatt különböző foglalkozásokon vehettek részt.

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓ A CSALÁDOK ÉVÉBEN

2018-at a kormány a Családok évének nyilvánította. Az ehhez kapcsolódó rendezvénysorozatokról tartottak sajtótájékoztatót 2018. február 27-én Veszprémben a Szaléziánumban a Családpasztorációs Iroda szervezésében. Dr. Márfi Gyula, veszprémi érsek, üdvözölte a megjelenteket, majd Porga Gyula, Veszprém MJV polgármestere, Varga Endre, a Veszprémi Civil Ház vezetője, Szabó Balázs, és felesége György Adrienn pedig a Családpasztorációs Iroda képviselőjében adtak tájékoztatást programjaikról.

Közeledjünk Krisztushoz és Ő utat mutat!

Programjainkról bővebben

A HÁZASSÁG ÜNNEPE VESZPRÉMBEN

A Házasság Hete országos programsorozathoz hét éve csatlakozott először a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Irodája. Az idei veszprémi rendezvények záróünnepsége az iroda által szervezett Házasság ünnepe volt 2018. február 18-án. A helyszínt ez alkalommal is a veszprémi Gizella Értérem biztosította.

Az estén több mint 50 házaspár vett részt. Dr. Fodor János, a Veszprémi Főegyházmegye családreferens papja nyitotta meg a rendezvényt, majd Dr. Márfi Gyula érsek köszöntötte az összegyűlteket. Hangsúlyozta, hogy a magyar alkotmány rögzíti a keresztény hagyományokat, védi és őrzi a házasság intézményét, mely egy férfi és egy nő között, saját, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösség. Elmondta, hogy a Ferenc pápánál tett ad limina látogatása alkalmával is említésre került, hazánkban örvendetesen emelkedik a házasságkötések, emellett pedig a gyermekvállalások száma is. Hozzátette továbbá azt is, hogy napjainkban vannak, akik elfordulnak ettől az értékrendtől, a rövid kapcsolatokat részesítik előnyben. Ez az elfordulás okozhatta több ezer éve Szodoma és Gomora vesztét is.

A köszöntők után a TIT Váci Mihály Irodalmi Színpada tartott előadást a vendégeknek. A társulat a párkapcsolatok egészét mutatta be, az ismerkedéstől a házasságon át a megőregedésig. A színes műsorban népdalokat, klasszikus és ritkán hallott szerelmes verseket, rövid színjátékokat, valamint Ádám és Éva kapcsolatáról szóló humoros népi történetet hallgathattak meg a házaspárok.

A rövid műsort követően került sor a Rendhagyó Randevűk ünnepélyes lezárására. Az idei évben nőtt az érdeklődés a program iránt, hiszen tavaly 25, most azonban 37 pár fejezte be az összes feladatot. Közöttük különböző nyereményeket sorsoltak ki a szponzorok felajánlásainak köszönhetően. Márfi érsek úr adta át a menetlevelet és az oklevelet a sikeres teljesítményért. A két fődíj a tavalyihoz hasonlóan idén is a Harcos házaspár által felajánlott hétvége, melyet Gannán a Bokréta vendégházban tölthet el a szerencsés házaspár, valamint a veszprémi Molnár Fotó családi fotózása volt.

Akik pedig most kaptak kedvet a játékhoz, egész évben elvégezhetik a feladatokat, miután regisztráltak a www.rendhagyorandevuk.hu internetes weboldalon. A részvétel ingyenes és garantáltan jó szórakozást nyújt a házaspároknak.

A program végén külön köszöntötték a kerek évfordulót ünneplő, valamint a legrégebben és a legfrissebben házasságot kötött párokat is. Márfi érsek úr megáldotta a jelenlevőket, majd az este jókedvű beszélgetéssel zárult.

Leitner Rita

NAGYBŐJTI CSALÁDOS LELKINAP VESZPRÉMBEN – 2018.

Útkereséseink, életszakasz-váltások. Hogyan tovább? Ilyen, és hasonló kérdésekre próbált útmutatást adni a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Irodája által szervezett családi lelkinap idei előadása mindazoknak, akik eljöttek 2018. március 3-án Veszprémbe, a Padányi Katolikus Iskolába.

A szentmise főcelebránsa Dr. Márfi Gyula érsek úr volt, koncelebrált vele Dr. Fodor János atya, a Főegyházmegye családreferens papja. Márfi érsek úr szentbeszédében a tékozló fiú hazatérése kapcsán elmondta, hogy sok fiatal nem értékeli, amit a szüleitől vagy az államtól kap. Sokan tanulmányaik után rögtön külföldre mennek a nagyobb fizetés reményében, semmit nem adnak vissza az országnak, nem ismerik a hála érzését, nem akarnak idehaza egyszerűen dolgozni és tenni a jót.

A tékozló fiú evangéliumi története ma is aktuális. Rabul ejt minket a játék-, az okostelefon-, az internet-, a munka- vagy más szenvedély. Szünetelünk rabságában tudunk olyan mélyre jutni, hogy már semmi sem okoz örömet. Mert a bűn elvakítja az embert és nyomorba dönti. De ahogy a bibliai példa is mutatja, nyitva áll előttünk a lehetőség a megtérésre, hogy újból rátaláljunk a jó útra. Kérdés, hogy tudunk-e bocsánatot kérni? Szüleitől, barátainktól, a Mennyei Atyától? Ahogy a tékozló fiú könnyes, irgalmas apja érző szívű szeretettel fogadta elveszettnek hitt fiát, olyan szeretettel vár minket eltévelyedetteket is az Atyaisten.

Darnai János atya, az iskola lelkiigazgatója is jelen volt a programon, a nagybőjti készület részeként lehetőséget adott a családoknak a szentgyónásra.

A szentmisét követően Magyar Lóránt mentálhigiénés szakember, diakónus életünkben előforduló elakadásainkról, életszakasz-váltásainkról, útkereséseinkről beszélt. Életünkben számtalan rossz döntést hozunk, mert lehet, hogy akkor és ott éppen az tűnik jónak. Fálnak megyünk. Eltévedünk. De hol az utunk? Mi a Teremtő akarata az én életemmel? Van úgy, hogy jó úton járunk, csak az irány rossz. Magyar Lóránt részletesen beszélt a japán Okinawa szigetén élők életfilozófiájáról. A földön itt él a legtöbb 100 évesnél idősebb ember. A boldog és hosszú élet japán titkának lényege, hogy megtaláljuk életcélunkat. Ehhez négy kérdést kell feltennünk magunknak: Mi lelkesít, mit szeretünk csinálni? Miben vagyunk tehetségesek, milyen talentumokat kaptunk a Jóistentől? Mire van szüksége a világnak belőlünk, mit igényelnek a körülöttünk élők? Mit honorálnának mások? Ha megtaláljuk azt, mely mind a négy kérdésre

egyaránt válasz, az a mi életünk rendeltetése. A mi feladatunk, hogy csiszoljuk a gyémántjainkat, melyet tehetségekként kaptunk, és csendben várjunk. Az időzítést bizzuk a Jóistenre. Magyar Lóránt

úgy építette föl előadását, hogy az egyúttal összecsengett a család-pasztoráció idei jelmondatával: „Közeledjünk Krisztushoz, és Ő utat mutat!”

Amíg a felnőttek az életük értelmét fejtegető kérdésekre keresték válaszait, addig a gyermekek érdekes és játékos foglalkozásokon vehettek részt. A nap lelki része áldással zárult, majd egy szerény, a böjti időszaknak megfelelő agapé után mindenki hazavihette további elmélkedésre a fenti gondolatokat.

Szabó Balázs

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓ A CSALÁDOK ÉVÉBEN A SZALÉZIÁNUMBAN

Az idei esztendő a Családok éve, ehhez kapcsolódva több új, családokat érintő intézkedést vezettek be. Mindezekről tartottak közös sajtótájékoztatót a Veszprémi Érsekség, Veszprém Megyei Jogú Város és a veszprémi Civil Ház képviselői 2018. február 27-én Veszprémben a Szaléziánumban.

A sajtótájékoztatót Pálfalviné Ősze Judit, a Szaléziánium igazgatónője nyitotta meg. Köszöntötte a jelenlévőket, Dr. Márfi Gyula érseket, Porga Gyula Veszprém Megyei Jogú Város polgármesterét, Varga Endrét, a veszprémi Civil Ház vezetőjét, Szabó Balázst és György Adrienn a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Irodájának képviselőit és a sajtó munkatársait.

A köszöntő után Márfi érsek úr vette át a szót. „A férfi elhagyja apját és anyját, feleségéhez csatlakozik, a kettő egy testté lesz...” kezdte beszédét a Szentírásból idézve. A társadalom alapja a jól működő család, a férfi és a nő házassága, önkéntes életszövetsége,

ahogy az alkotmányunkban is szerepel. Európa egyik legnagyobb problémája, hogy megromlottak az alapvető keresztény erkölcsök, a szexualitás elszakadt a szeretettől és az élettől, ezért elveszítette a maga szépségét. Létrejött egy ideológiai és egy demográfiai légüres tér. A természet viszont irtózik a légüres terektől – figyelmeztetett a főpásztor.

A sajtótájékoztatón Porga Gyula polgármester beszédében hangsúlyozta, hogy Veszprém életének is fontos alapja a család, e nélkül nem lehet erős, közösségi város. Veszprém már a tavalyi évben is több családot segítő programot indított el, melyeket az idén folytatni kíván. Különböző kedvezményekkel, támogatásokkal könnyítik meg a családok hétköznapijait. Ilyen például a kismamabérlet, a babaköszöntő csomag, a város egyetemi ösztöndíja, és a nagycsaládok kommunálisadó-kedvezménye. Emellett folytatódhatnak az új beruházások is, mint a bölcsődék fejlesztése, vagy két új óvoda építése.

Varga Endre, a veszprémi Civil Ház vezetője beszámolt arról, hogy a családok évre számos programmal készülnek. „Tehetséges vagyok, légy rám büszke Te is” elnevezésű projektjük a tehetséges gyermekek családját, környezetét kívánja segíteni. A „Család érték, óvjuk együtt” programsorozatuk keretében első alkalommal szervezik meg a családmozgalmak Veszprém megyei találkozóját.

A sajtótájékoztatót a Szabó házaspár beszámolója zárta. Balázs és Adrienn a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Irodájának önkéntes munkatársai. A közösség idei jelmondata az Eucharisztikus Kongresszusra való készülésre utal: Közeledjünk

Krisztushoz és Ő utat mutat!” Házasságra felkészítő kurzust indítanak idén is két turnusban. A Házasság Hete az általuk szervezett „Házasság Ünnepeivel” zárult a veszprémi Gizella étteremben. Március 3-án nagyböjti lelkinapot tartottak a Padányi Katolikus Iskolában, az előadó dr. Magyar Lóránt orvos, mentálhigiénés szakember volt. Május 19-én lesz a „Rácsodálkozás a teremtett világra” programsorozatuk első alkalma, Felsőörs mellett terveznek túrát a családoknak. Lehetőséget szeretnének nyújtani kicsiknek és nagyoknak egyaránt, hogy megismerjék a teremtett világ apró csodáit. Június 2-án Keszthely környékére, októberben a Csobánca terveznek hasonló túrákat. A nyár folyamán különböző családközösségek táboraikat támogatják, illetve a rászoruló családokat kedvezményes nyaralásokhoz segítik. Őszi randevú néven a házaspároknak szeretnének lehetőséget teremteni a közös kikapcsolódásra. A Családunk folyóirat megjelenítését – mely idén 20. jubileumát ünnepli – 2018-ban is folytatják részben nyomtatott, részben elektronikus formában. Támogatják és ösztönzik a különböző közösségeket, a családokét, a kisgyermekes anyákét, a gyászolókat. A mentális problémák megoldására ajánlják ingyenesen igénybe vehető Lelki Segélyszolgálatukat, ahol gyermekpszichológus, és terapeuták segítségét biztosítják a hozzájuk fordulóknak. A sajtótájékoztatót a házaspár Böjte Csaba gondolataival zárta: Az a fa mely egymagában áll a mezőn, a viharok nem tud ellenállni. De ha egy erdő veszi körül, akkor nagyobb eséllyel tud azzal megküzdni.

Beszélgetés Ágoston atyával

„Benne Élet volt, és az Élet volt az emberek világossága.” (Jn. 1,4)

Ágoston atya fiatal korához illően hatalmas lendülettel és nagy aktivitással végzi sokrétű feladatait, így a beszélgetés is részben telefonon, részben pedig levelezéssel valósulhatott meg. Szerzetesi életének talán egyik különlegessége, hogy a tihanyi apátsági templomban szentelték pappá egy rendtársával együtt, ahol évszázadok óta nem volt papszentelés. Nem csak ők és a közösségük, de egész Tihany készült erre az ünnepre.

Ágoston atya

(Barkó Gábor)

Bencés szerzetes, pap, tanár

Született: Győr, 1986. február 18.

Örkfogadalmat tett: Tihany, 2011. augusztus 13.

Pappá szentelték: Tihany, 2013. június 28.

2016 óta a tihanyi apátság segédlelkésze, a balatonudvari és a fővényesi plébánia lelkipásztora.

Nem ő az első szerzetes e lap hasábjain, de egy kívülről számára mindig izgalmas bepillantani a szerzetesi élet mindennapjaiba, teendőibe. Szerencsénkre Ágoston atya szívesen állt rendelkezésünkre, hogy ezáltal is közelebb kerülhessünk ehhez a világhoz, jobban megismerhessük életüket.

- Nem volt egyszerű alkalmas időpontot találni a beszélgetésre, egyik e-mailjében konkrétan azt írta: „ma éledtem fel...”. Hogy is van ez a farsangi bál időszakkal és a lelkipásztori teendőkkel?

Két farsangi bál megszervezésében is segítettem: a Tihanyi Bencés Bál és a Győri Bencés Bál – ez komoly lelkipásztori feladat, mert akik távolabb állnak az egyháztól, de még valamennyire kötődnek hozzá, azok ilyenkor tudják megszólítani a lelkipásztort és viszont.

- Úgy látom, nagyon fontosnak tartja, hogy lehetőséget adjon a lelkipásztor megszólítására. 2016 nyarától a balatonudvari plébánia ellátása is az Ön feladata. Hogyan alakul a hitélet a faluban?

Egy rendtársamtól vettem át a plébániai szolgálatot, aki 2010-től végezte. Ő alakította ki azt a szokást, hogy a vasárnapi misék előtt már egy órával bent ült a templomban és várta, hátha érkezik valaki beszélgetésre, gyónásra vagy egyéb okból. Majd pedig a szentmise végeztével is ott maradt szintén e célból. Én is ezt teszem azóta is. Eleinte nagyon kevesen jártak még a misékre is, de szép lassan hozzászoktak, hogy a lelkipásztor elérhető, kíváncsi rájuk, várja őket. De szívesen látogatom meg a családokat otthonukban is, illetve gyermekeikkel a Tihanyi Bencés Iskolában is találkozom.

- Ha már szóba került a Bencés Iskola, meséljen egy kicsit a munkájáról, feladatairól!

Történelem-, hit- és nevelőtanári szakon végeztem, az előbbit az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen, utóbbit a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. 2014 óta tanítok óraadó tanárként történelmet és hittant a Tihanyi Bencés Iskolában és 2016 óta a győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban. Győrben heti két napot töltök, a többi rendszerint Tihanyban, ahol a plébánia segédlelkészeként veszek részt a teendőkben, illetve turisztikai feladatokat látok el az apátság életében. (a Tihanyi Bencés Apátság Múzeumának igazgató-helyettese – a szerk.) Balatonudvari mellett Fővényesen is én tartom a szentmiséket, de azok időszakosak, csak májustól augusztusig vannak, ellenben ott gyakrabban tartanak esküvőt, keresztelőt.

- Viszonylag korán megérlelődött Önben, hogy a szerzetesi életformát választja hivatásának: már az érettségi után kérte felvételét a tihanyi bencés közösségbe. Mi volt az, ami erre terelte Önt, s nem a világi papi szolgálatba?

Ezt láttam meg a győri bencéseknél: egyszerre szerzetesek és lelkipásztori munkát végeznek egy templomban. A szerzetesi közösség testvéri közösség, valamilyen közösségbe minden egyes papnak tartoznia kell, különben bezárul, nincs pozitív és negatív visszajelzés a munkájáról. Ahol jól működik az egyházközség, ott a világi paptestvérek szinte hasonló közösségekben élnek. Több meghatározó élményem is volt a gimnáziumi évek alatt, amelyekről azt gondolom, segítettek a döntésemben. Ezek közül az egyik, amikor az első héten megkérdezte osztályfőnökünk – Konstantin atya –, ki szeretne a szerzetesi közösség 5.45-ös hajnali miséjén ministrálni, és én jelentkeztem egy kollégista osztálytársammal. Onnantól kezdve négy éven át minden csütörtök reggel szolgáltam a reggeli szentmisén. Itt tapasztaltam meg igazán, mit jelent egy szerzetesi közösségben végzett imádkozó liturgia.

- Ágoston a szerzetesi neve. Miért ezt választotta?

Ha belépünk a tihanyi templomba, a szószéken a négy egyház-atyát látjuk. Szent Ambrus és Nagy Szent Gergely pápa mellett ott van a remeteként ábrázolt Szent Jeromos, és a püspökként ábrázolt Szent Ágoston. 2006-ban ketten öltöztünk be, a mostani Jeromos atya alkatához (ő nagyon vékony) illetve a Jeromos név, én meg szeretek beszélni, prédikálni, ezért lettem Ágoston.

- Tudjuk, hogy a szerzetesi létnek vannak bizonyos kötött formái. Gondolom, van szabadidő is. Mivel tölti a szabadidejét, hogyan tud kikapcsolódni?

A „kötelező” együttlétek a napi három imaóra, nagyböjtben négy, a napi szentmise és a lelkigyakorlatok az év folyamán. Szabadságon olyan módon régen nem voltam már, hogy az a magam számára pihenést jelentett volna. Nyáron diákokkal kerékpártúrára, vagy kelet-európai tanulmányutakra szoktam menni. Tavaly és tavalyelőtt a Moldova Köztársaságban és Romániában jártunk. Nekem ezek az alkalmak jelentik a kikapcsolódást.

- Sokak számára nagyon különleges hely Tihany, ki ezért, ki azért, de nagyon szeretik mind a helyiek, mind a turisták. Mit jelent Önnek Tihany, mint hely, és mint a bencés közösség (egyik) otthona?

Tihanynak különleges „szelleme” van. Hiába élek itt már több mint egy évtizede, mindig tartogat újdonságot a félsziget: a természet csodálatos látványa, a csendes téli napok békéje, a napfelkelték és a naplementék a Balaton felett. A rendházunk kicsi, és jó a közöség. Számomra ez Tihany.

- A családpasztoráció idej jelmondata „Közeledjünk Krisztushoz, és ő utat mutat!”. Mi jut eszébe Önnek erről a felhívásról és mit üzenne ezzel kapcsolatban a Családunk újság olvasóinak?

A győri bencés gimnáziumban a 12. évfolyamon, a második félévben leginkább már nem én beszélek a hittanórákon, hanem tanúságtevők érkeznek a három életállapotból: család, világi papság, szerzetesség. Tavaly egy keresztény család tett tanúságot, akik valóban hitükből fakadóan Anyaszentegyházunk hite, erkölcsi szerint boldogan élnek; ez szinte megdöbbenést kelt a mai emberben. Csak annyi szükséges, hogy a hitünket erősítsük, ha

kérdeznek, diszkréten, de világosan beszéljünk arról, hogy „számomra az élet Krisztus”. A tanúságtevő család elmesélte azt is, hogy – egyelőre két gyermekük van – esténként úgy imádkoznak, hogy a 8 kezét (szülők, gyerekek) egymásba teszik, Istenben való egységüket fejezik így ki. Amikor ezt elmondták a 100 diáknak, döbbsent csend lett. Istenben valóban élet van és ez az élet az emberek világossága, boldogsága, öröme.

Ágoston atya utolsó gondolatai szinte egy az egyben a papi jelmondattát tükrözik. „Benne Élet volt, és az Élet volt az emberek világossága.” Kívánjuk, hogy ő is mindig el tudja vinni ezt a világosságot az emberekhez, és mi magunk pedig keressük az utat az Élethez! További sok erőt sokrétű munkájához!

György Adrienn

Házasság több lábon I. rész Ökumenikus lelkiségű házasság margójára

„Az Egyház fő törekvése minden házasságban az, hogy megőrizze a felbonthatatlan házastársi kötelék és a belőle fakadó családi élet hűségét és stabilitását. A személyek házas állapotot alkotó tökéletes egysége és teljes életközössége könnyebben biztosítható, amikor a házastársak ugyanahhoz a hívő közösséghez tartoznak. Az élet és a dialógusok tapasztalatai mutatják, hogy a vegyes házasságok gyakran jelentenek nehézséget a házastársaknak és gyermekeiknek a hit megőrzésében, az elkötelezett kereszténységben és a családi élet összhangjában..”

(Erdő Péter)

tartom azt. Az életünk középpontját képező értékek segítenek át bennünket a jó és a rossz napokon egyaránt. Hogy kinek mi az érték, még egyedülállóként a jegyes időszakban érdemes átbeszélni. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: Miért akarunk templomi esküvőt kötni? Érték számunkra a keresztény tanítás? Mi változik attól, hogy a templomban is hűséget fogadunk egymásnak? Tudjuk, hogy ez mivel jár?

Szükséges leszögezni, hogy a katolikus fél kötelezve van a házasságkötés kánoni formájára (azaz a katolikus esküvőre) még akkor is, ha hitét évek óta nem gyakorolja!

II. Tudni kell, hogy a református egyházban a házasság nem szentség, polgári ügynek számít, csak áldást kérnek a fiatalok házasságára. Az áldásnak vannak feltételei, de ezek nem a katolikus vagy más felekezeti fél felé érvényesek, hanem a református fél felé.

III. Mi az ökumenikus szertartás? Amikor egy katolikusnak és egy nem katolikusnak keresztelt keresztény (evangélikus, református, vagy görögkeleti rítusú) személy köt házasságot. Van egy külön szertartásfüzet, ágenszűz, ami 2001-ben jelent meg utoljára Budapesten, és minden történelmi egyház elfogadta. Érdemes erről előzetesen érdeklődni a papnál/lelkésznel.

MŰKÖDHE-T MÉGIS? LEHET ÖKUMENIKUS LITURGIA SZERINT HÁZASODNI ÉS MEGÉLNI A HÁZASSÁG SZENTSÉGÉT ÖKUMENIKUS SZELLEMBEN?

Igen, működhet. Sok munka lesz benne és szükség mutatkozik majd a kompromisszumkészségre, humorra és saját vallásotok ismeretére, toleranciára, de ha mindezzel fel vagytok vértézve, kalandra fel! A történelem során számos férfi és nő élte meg a házasság értékét és szentségét úgy, hogy közben saját felekezeti hovatartozását sem adta fel. Megélve az önátadás teljességét, mely a házasság alapja, felekezeti hovatartozásukat is odaajándékozták, így azzal nem kevesebb lett a megélt életközösség, hanem gazdagabb és sokszínűbb. Ehhez azonban a felek tudatos vállalása kell. Tudatosan vállalom vallási hovatartozásomat és értéknek

A katolikus fél csak katolikus pap/diakónus előtt esküdhet, minden más forma érvénytelen.

I. Miről szól a katolikus házasságkötés?

1. a szentségi házasság liturgikus cselekmény, ezért az Egyház nyilvános liturgiájának keretében történik;

2. a házasságkötés egyházi életállapotba vezet be, jogokat és kötelezéseket teremt az Egyházban a házastársak között és a még meg nem született gyermekek felé;

3. mivel a házasság az Egyházban életállapot, a házasság megkötése felől bizonyossággal kell rendelkezni (ezért kötelező a tanúk: pap/diakónus jelenléte);

4. a beleegyezés nyilvános jellege védi az egyszer kimondott „igen”-t és segíti hűséges megtartását. (vö: Tridenti Zsinat, 24. sessio: Decretum „Tametsi”: DS 1813-1816; CIC 1108.)

A házasságkötéssel – a külsőségekben roskadásig tele esküvőn kívül – látványosan a két ember életében „nem változik semmi”, kivéve, ha most költöznek közös otthonba. Nem válunk a szó-szoros értelmében sziámi ikreké, hogy bizonyítsuk az egy testté válást. Nem változik egyik napról a másikra a természetünk, hogy a különbözőségek vonzásában kiegészítsük egymást. Mégis a házasságkötéssel egy új élet indulhat el. Elhagyva a régit, egy új, közös, örömteli és kalandos, de már nem magányos élet vár ránk. A házassággal egy igazi önismereti tanfolyam indulhat el, amelynek alapfeltétele az életre és a transzcendensre való nyitottság, a kompromisszumkészség és a humorérzék. A tanfolyam a házasság idejére szól, de mondhatnánk egy hosszantartó wellness utazásnak is, ahol a különböző szolgáltatások a külön-külön és együttesen meghatározott értékrendünknek megfelelő, számunkra fontos események és történések. A házasság a katolikus fél számára a sírig, a református elgondolás szerint, amíg együtt vannak, az ortodox egyház tanítása szerint a síron túl is tart.

A tanfolyam „tankönyvének” a Szentírást ajánlom számotokra. Különösen azt szeretem benne, hogy ismeri az EMBERT. Minden élethelyzetre van benne példa: érdekházasság, jó házastárs/veszekedős házastárs, házastárs+szerető/k, különböző vallású/nemzetiségű/kultúrájú emberek házassága, elhagyott gyermek, örökbefogadott gyermek, kívánt/nem kívánt gyermek, jó anyós/rossz anyós stb. Olvassátok el pl. Mózes, Hágár, Sára, Noémi, Eszter, Judit, Dávid, Zakariás, Tóbiás, Sámson, Jézusnak nevelőapja József, Péter (házastárs anyósát gyógyítja meg Jézus) történetét. Szóval

életünk útmutatója, ebben a témában sem hagy bennünket példák és iránymutatás nélkül.

Ahhoz, hogy eldöntsétek, melyik felekezeti szertartása szerint köttök házasságot és melyik vallás tanítása szerint rendezitek életetek, az alábbiakat fontoljátok meg:

Mivel a házasság szentség, az Egyház előírja a kötelező formát, miszerint a katolikus fél kötelezve van a katolikus szertartás szerinti házasságkötésre!

KÖZÖS ÉRTÉKREND, KÖZÖS ÉRTÉKEK? MI AZ?

A házasság érvényes megkötéséhez szükség van a felek együttes jelenlétére és házassági beleegyezésük kölcsönös kifejezésére.

Gyakran az egyéni értékrendünkkel és értékeinkkel sem vagyunk tisztában, ezért feladjuk az első erőteljesebb nyomásra. Mi a személyes értékrendünk alapja? Vajon a kereszténységünk alap vagy csak torta-drazsá a „buli – fanta – dolce vita, küszködünk, szenvedünk” életünkön?

A lehetőség:

Ha a vallás csak látszat a mindennapi életünkben, a szülők/környezetünk kívánsága, vagy mert így szép ez a szokás (úgymond: csokidara a marcipántortán), akkor ne forszírozzuk ezt az ökumenizmus témát, mert csak bosszankodás és egymás sértegetése

lesz belőle. Ilyen esetben egyik fél sem ismeri annyira a maga vallásának értékét, hogy magabiztosan kezelje a helyzeteket: házasságkötési szertartás, keresztlés, miselátogatás,

elsőáldozás, tagság a templomi kórusban, konfirmálás/bérmálkozás, temetés stb. A félelem haragot és meg nem értést szül, belül a meg nem értettség keserűséget gerjeszt. Konfliktusok keletkeznek, ki miért gondolja úgy, hogy egyik vagy másik felekezet liturgiája, egyházi adója, perselypénze, épületei, intézményei, lelkési/papi szolgálata fontos, vagy csak látványelem. Vita-vita hátán és nem vezet a megbékélés és Isten felé bennünket. A látványos esküvő után tovább éljük eddigi életünket, vitázunk és beszélogatunk, ellehetlenítjük a másik vallásos életét, vagy csak kicsit akadályozzuk, majd a problémásabb – már-már válást fontolgató – időszakban felmerül az örök mondat: „pedig templomi esküvőjük is volt...”

B lehetőség:

Ha csak az egyik fél vallja magát kereszténynek a másik pedig a látványesküvő és az „édes egyetlenem kedvéért” belemegy

dolgokkal ostromolva, melyek az értékrendünkben különböznek (lásd: A lehetőség). A második, hogy a párunk is kereszténnyé lesz (bár az a szomorú helyzet, hogy ez ritkán fordul elő). A harmadik, hogy végül feladjuk a hitünket azért, hogy megmaradjon köztünk a „békesség”.

C lehetőség:

Ha kereszténységünk alap, esetleg párunk is kereszténnyé lett, akkor a következő kérdés, hogyan éljük meg kereszténységünket, milyen keresztény identitással rendelkezünk? Minek valljuk magunkat: református, evangélikus, ortodox, baptista, unitárius, szabadkeresztény, római katolikus? Melyik felekezethez sorolom magam, melyik felekezet világnézetét, erkölcsi felfogását, nevelési elveit fogadom el és tartom értéknek? Esetleg melyeket kevertem össze egy saját külön-bejáratú vallással, mondván nekem személyre szabott hitem van. Ilyen helyzetben ne feledjük el, hogy párunknak is lesz egy saját külön-bejáratú vallása, ami esetleg konfliktus forrása lehet. (lásd: A és C lehetőség)

D lehetőség:

Ha a kereszténységünk alap, és gyakorló hívőként éltük már házasság előtt is életünket, akkor vajon megismertettük-e keresztény közösségünkkel leendő házastársunkat? Beszélgettünk-e arról, hogy keresztény alapértékeinkre akarjuk-e felépíteni házasságunk életünket? Szép a magyar nyelv, meg is fogalmazza, hogy egybekelésünk után **házasok** leszünk, a ház pedig sziklára épített alap nélkül összedől az első viharokban. Tehát mit jelent számunkra a keresztény alapérték? Mi lehet a felekezetközi házasság közös alapja?

LPS

Folytatás a következő számban!

A kamaszkorról

A serdülőkor átmenet a gyermekkor és a felnőttkor között. Manapság ez az átmeneti állapot szinte az öregedés kezdetéig is elnyúlhat. Ennek az új keletű társadalmi jelenségnek számos oka van, az egyik bizonyára az, hogy valóban izgalmas dolog kamaszknak lenni. Tapasztalatból is tudhatjuk, E. Eriksontól pedig megtanulhattuk, hogy minden életszakasznak megvan a sajátos

feladata, nehézsége, illetve krízise. A serdülőkor azonban maga a krízis, amelyben semmi sem biztos, semmi sincs a helyén, hisz pontosan az a lényege, hogy minden gyermeki jellemzőt átalakítsunk és kiegészítsünk a felnőttséghez szükséges szintre.

Személyiségfejlődésünknek ez a folyamata olyan, mint egy teljeskörű lakásfelújítás. Azt persze nem állíthatjuk, hogy a személyiségünk a felújítás alatt is zavartalanul üzemel, de tényleg nem tudunk átmenetileg sem kiköltözni belőle. Így aztán elkerülhetetlen a felfordulás. Szoktam is mondani, hogy a normális kamasz nem normális. Az egészséges kamasz szükségszerűen kritikussá válik, mert önmaga helyének megtalálásához a környezete dolgaira rá kell kérdeznie. Kritikussága különösen a hozzá legközelebb álló felnőttekkel, a szüleivel szemben erős. Ez persze könnyen szemtelenségnek tűnik az ő szemükben. Az ilyen szemtelenségnek egyébként – szerintem – kettős funkciója van, egyrészt a kamasz érzelmileg távolítja magától a szüleit, másrészt megkönnyíti számukra, hogy őt elengedjék. A panaszkodó szülőktől meg szoktam kérdezni, hogyan tudnák elengedni a gyermeküket, ha még

most is olyan bájos lenne és rajongva nézne önökre, mint óvodáskorában? Az is természetes, hogy a serdülő a saját korosztályával való kapcsolatot keresi, hisz ők nemcsak a kortársai, hanem a sorstársai is, akik ugyanúgy válságban vannak és a saját felnőtt identitásuk kialakításával próbálkoznak. Így az ő véleményük sokkal hitelesebb, értékesebb,

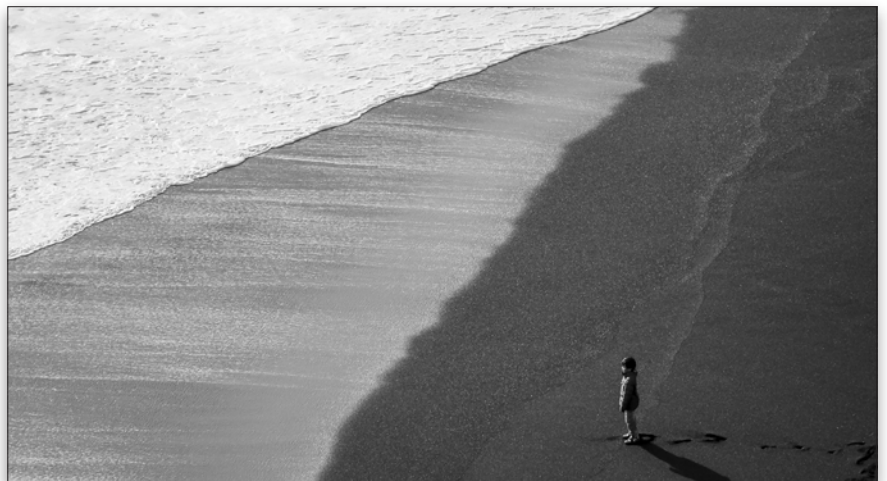
mint a szülőké, akik épp kisebb-nagyobb mértékben korlátozni, terelni akarják a kamasz önállósodási törekvéseit.

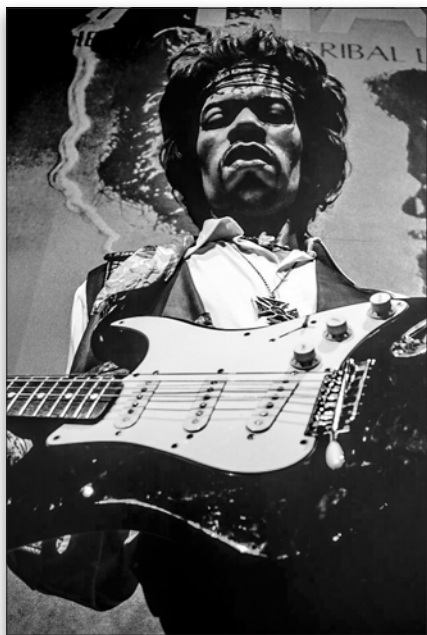
Szükségszerű az is, hogy a serdülő sokat foglalkozzon a külsejével és a másik nimmel. A pubertással együtt járó hormonális és biológiai változások ugyanis rövid idő alatt jelentősen átforgalmazzák a testét, ennek megfelelően újra kell tanulnia a testképét. Ráadásul az új testkép sikeres elfogadásának

óriási tétje van, hisz részben ezen múlik, hogy jól fogja-e érezni magát a biológiaiival megegyező nemi szerepében, részben fontos tényező a másik nemtől remélt megerősítést illetően. A serdülőkor fejlődésnek egyik legfontosabb eleme, hogy a kamasz képessé váljon azonosulni a nemi szerepével. Az azonosulást segíti, ha a fiút a fiúbarátok férfiként fogadják el, a lányok pedig férfit látnak benne, ha a lányt a barátnői nők tartják, a fiúk pedig szerelmükkel ostromolják. Igen, a legnagyobb impulzust a nemi identitás megszilárdításához épp a serdülőkor lánghő szerelmek adják. Hatása rendkívül jótékony, ezért a kamaszklienseimnek szoktam is ajánlani, hogy igyekezzenek szerelmesek lenni!

Serdülő korban a hangulatingadozások és az igényváltozások is helyénvalóak, hisz a serdülő személyiségében még ott a gyermeki énjé és már növekedik benne a felnőtt énjé. Ezt a kettősséget mintázza a kedélyállapota és az önértékelése. A hullámváz, a váltakozás az érési folyamat szerves része. Az új identitása kialakításához tucatnyi feladatot kell teljesítenie. Így például minősíteni és kiválogatni a szüleitől kapott viselkedési mintákat, a megtartásra érdemeseket sajátjává formálni és ezeket kiegészíteni a hiányszónak vélt jegyekkel. Saját világnézetet-, valamint pályairányultságot kialakítani és amellet elköteleződni, ez egyszerre felemelő és gyötrelmes feladat, hisz a választással, elköteleződéssel a számtalan lehetőségből számunkra már csak egy-kettő marad.

Magammal példálózva: pubertáskoromban leginkább pszichológus vagy tanár akartam lenni. Az lettem, de még csak ízelítőt sem kaptam sok más szakmából és életformából, amiket szintén el tudtam volna képzelni magamnak.

A választást, az elköteleződést megelőző időszakban viszont még nyitva áll az egész világ a kamasz előtt, vagy legalábbis így hiszi, miként az egykori barátom is. 15-16 évesek lehetünk, egy kisváros utcáján sétáltunk és – vélhetően- a jövőnktervezgettük, amikor a barátom, aki mintha abban a pillanatban megvilágosodott volna, azt találta mondani nekem: „- Te, lehet, hogy én olyan östehetség vagyok, mint a Jimmi Hendrix!” A mostani fiatalokra tekintettel mondom, hogy Jimmi Hendrix akkor az ifjúság bálványja volt. A fáma szerint autodidakta módon tanult meg gitározni, de olyan szinten, hogy akár a háta mögé tett gitáron is tudott játszani, vagy a fogaival gitározni. Magam is rajongtam érte, így aztán teljes képtelenségnek tűnt a barátom kijelentése. Beszéltem hát neki. Most szakszerűen úgy fogalmaznék, hogy a reflexiómmal megpróbáltam a realitással szembesíteni. – De Sanyi, még életedben nem fogtál gitárt a kezvedben!” A barátomnak, ahelyett, hogy elment volna a jókedve, felcsillant a szeme és lelkesen válaszolta: – Hát, éppen ez az! Még nem lehet tudni!” Valóban, kellemes izgalmi állapot: a még bármi lehetek, bármit és bárkit választhatok. A valami és valaki(k) mellett elköteleződött felnőtteknek már nincs meg ez a szabadságfokuk.

A serdülők harmadik nagy feladatcsoportja, – a nemi szereppel való azonosulás és a saját, felnőtt identitás kialakítása mellett -, hogy vállalni tudják a felnőtt társadalmi szerepet. Ehhez egyrészt legalább érzelmileg függetlenedniük kell a szüleiktől, (szerencsés, ha a függetlenedés anyagi szinten is megtörténik), másrészt felelősség tudattal vállalniuk a felnőttiséggel járó kötelezettségeket. Bizony, mindegyikük számára nagy kihívás ez.

Bálint Bánk

Élet a képernyő mögött

AVAGY RÁCSODÁLKOZÁS A TEREMTETT VILÁGRA – EGY KIRÁNDULÁS BEHARANGOZÓJA

Az Ószövetségből tudjuk, hogy az Isten képmására teremtett ember hatalmas feladatot kapott: „és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” 1Móz 1,26

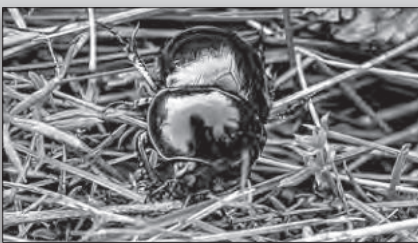
A szabad akarattal megáldott ember ezzel óriási felelősséget is kapott. Hiszen aki uralkodik, azé a felelősség tetteiért, döntéseiért, minden rábízott sorsáért. Tegyük fel tehát magunknak a kérdést: felelősen bánunk-e a ránk bízott teremtményekkel? Ismerjük-e egyáltalán az Isten által, nekünk teremtett világot, vagy egyre inkább a magunk által teremtett (virtuális) világban éljük életünket?

„A teremtett világ ugyanis a hiábavalóság-nak vetettetett alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávetette,” Róm 8,20

2018. május 19-én, szombaton a Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Munkacsoportja jóvoltából lehetőséget szeretnénk nyújtani kicsiknek és nagyoknak egyaránt, hogy visszatáljunk a ránk bízot-takhoz, megismerjük a teremtett világ apró csodáit. Felsőörsről indulva kirándulunk a természetet lágy öln. Bebújunk Tottyén Palkó, a Balaton-felvidéki betyár barlangjába. A Balatonba siető, hűsvízű sédek szelíd csobogása kíséri utunkat Mátyás király kedvenc pihenőhelyéhez a Király-kúti forráshoz. Itt megpihenünk, szalonnát sütünk és játékra is lesz lehetőség. Utunk során még a csúszó-mászó állatokra is, mint Isten teremtményeire tekintünk.

Indulás 2018. május 19-én 14:00-kor a Snétberger Zenei Tehetségközpont parkolójától (8227 Felsőörs, Hóvirág u. 28.). A túra oda-vissza kb. 6 km. Idősebbeknek lovas kocsikázás ugyanoda és vissza.

Lelkes-test kurzus

A JÉZUSI GYALOGLÁS LELKIGYAKORLAT NYOMÁN

LÉPÉSKURZUS 18 – 85 ÉVESEKNEK KESZTHELYEN

„Tartsd meg léptemet a Te ösvényeiden, hogy meg ne inogjon a lábam.” (Zsolt 17.5)

A kurzus a sport és spiritualitás, mozgás és ima összekapcsolását (többek között nordic walking oktatással) megvalósító, különleges testi-lelki megújulást hozó tréning, melyre 2018. június 2-án, szombaton várjuk az érdeklődőket Keszthelyen.

A délelőtti programrészen olyan egyedi módszertan alapján és személyre szabottan tanítják a nordic walking, a bottal való gyaloglás alaptechnikáját és a cardio-mozgások alapjait, amelyben a bot használata segíthet akár a rehabilitációban, akár a sportos dinamikus gyaloglásban.

A délelőtti gyakorlatsorokra épülő délutáni lelki programok a Biblia egyes részeit új nyelvezettel és módszerrel dolgozzák fel. Betekintést engednek abba, hogyan kapcsolódhat össze ima és sport, s hogyan válhat a mindennapi élet részévé, segítve a testi-lelki feltöltődést vagy akár a gyógyulást is.

A 8 órás oktató programot Molnár Renáta Cor-Way® életmódtrener, személyi edző és lelkigyakorlat-vezető tartja.

Bejelentkezés szükséges a családpasztoracio.veszprem@gmail.com e-mail címen, vagy a 20/770-4755 telefonszámon.

Javasoljuk, a szabadtéri foglalkozásra es ebédre kis hátizsákban vizet és szendvicset is hozzanak magukkal!

Gyülekező 2018. június 2-án 8,30 órakor a Keszthelyen a Kis Szent Teréz Bazilika előtt. (Tapolcai út 1.) A programot eső esetén is megtartjuk a plébánián.

A napraforgómag

Írta és rajzolta: Szébényiné Eszter és Szébényi Tibor

Egon, a kiséger Bajuszfalván lakott népes családjával, Erik, Ella, Emma, Elemér és Edgár egykorú testvéreivel, hogy az idősebbeket ne is soroljam. Az ilyen nagy családokban, mint az övék elkel ám a dolgos mancs és már ez a legkisebb alom sem volt olyan kicsi, hogy a munkából kifelejtsek őket. Édesanyjuk, Augusztia remek konyhafőnök volt, a kis kukták és segédek serényen sűrögtek az apró konyhában, mindenkinek jutott neki való feladat. Az egérfiúcskák összekapaszkodva örölték a két nehéz dorozmás kavics között a magvakat, a lányok levélcsontváz szitán szitálták, rostálták a lisztet, dagasztottak a dióhéjtekőben.

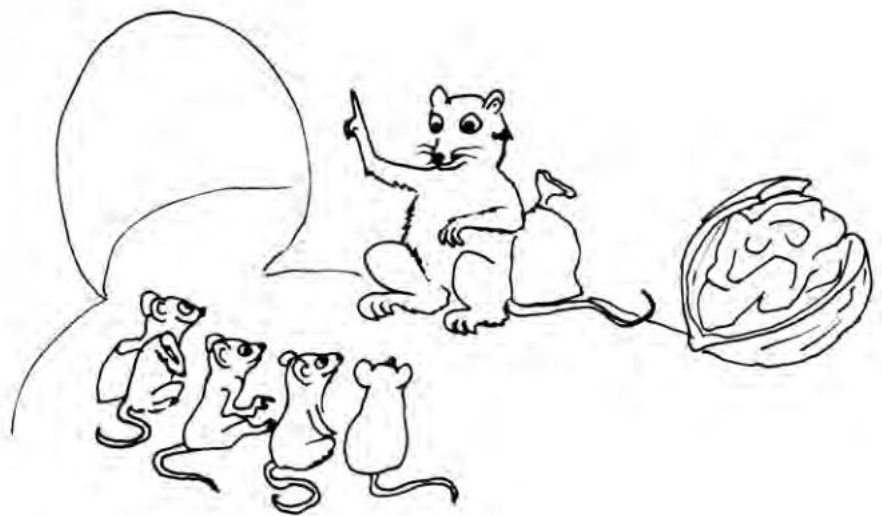
Apropó, az éléskamra feltöltőjét még nem is említettem! Aladár, mint családfő volt a beszerzés irányítója. Egérlakjuk éppen szerencsés helyen volt, a határban egy keskeny erdőszáv mentén, szántóföldek között, ahol tavaly jobbról kukoricát vetettek, balról pedig zabot. Így biztosítva volt a család élelme, bár a gyűjtögetés igen veszélyes munkának számított. Szegény Aladár, mint bölcs és óvatos egérpapa fő munkája az egérsuhancok okítása, zabolázása volt, amibe igencsak megfáradt már. Számos egérialom felnőtt már mancsai közt, tapasztalt gondot és derűt egyaránt. Most a legkisebb fiaival küzdött, akik olyan szeleburdiak, olyan hebehurgya népség voltak, hogy éltes idegszállait igencsak próbára tették. Egon irányító, Erik szórakozott, Elemér csintalan, Edgár morcos jellem volt, ha csak egy szóval akarnám jellemezni őket. Amióta kinyíltak a szemeik, féltő gondossággal nevelte őket apjuk, de nem várt helyzetek mindig előfordulnak, mint az alábbi eset során is.

Tegnap történt, mikor a forró nyári nap már lemenőben volt, hogy Egon, Erik, Elemér és Edgár fiúkkal zabszemkereső körútra indult az idős Aladár, mint minden második napon a héten. Felcsatolták fűszálból font háti kosárkájukat és néhány bemelegítő szimatolás-matátás gyakorlat után, az óvatosság-szabályzat éneklése közben útnak indultak.

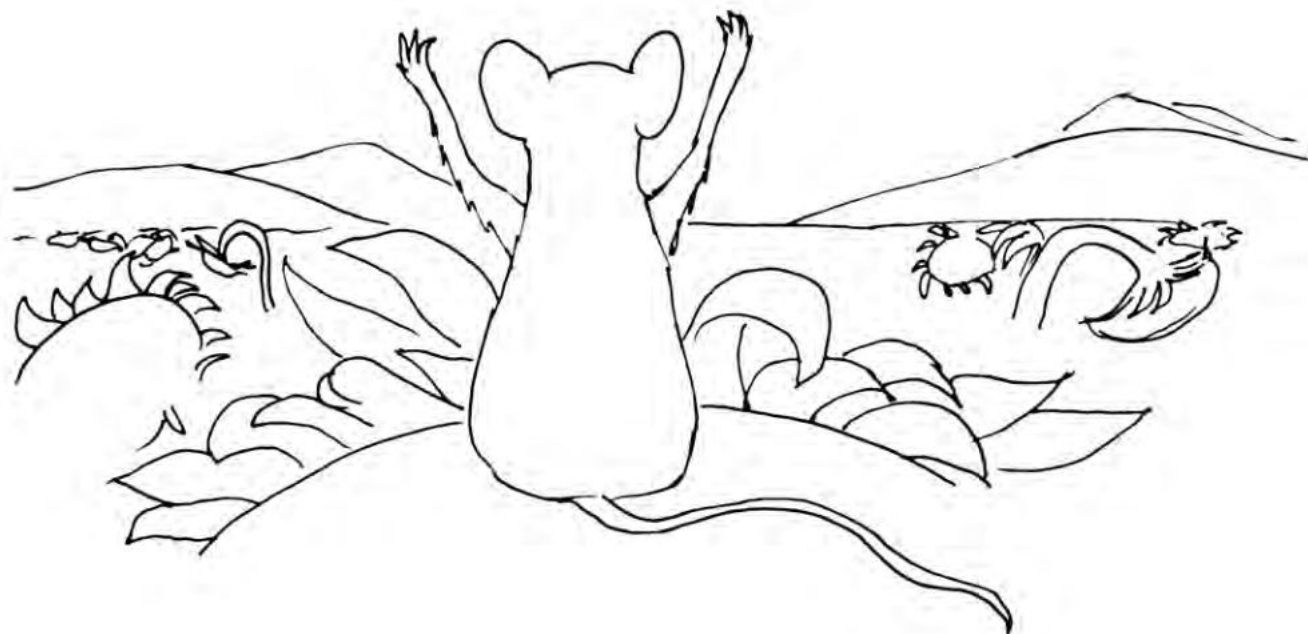
Szimat, hallgat, figyel, matat
meglapulj, ha fenn fenyeget
de ne tétovázz, ha nyomodba jár
lyukba siess, az üreg vár.

A megszokott úton indultak, majd a negyedik maszlagtőnél négy irányba váltak szét. Minden nap egy tővel tovább merészkedtek, így a kockázat is napról napra nőtt. Bár ezt a lurkók nemigen vették komolyan, de nem is lehet a szemükre vetni, hiszen még oly fiatalok és fürgék. Nem úgy agg apjuk. Már a szűk környező földek is bő termést tartogattak az apró lakosok számára, sőt, nem sokkal jártunk aratás előtt, mikor kövér szemek csüngtek a kalászokban, igazi Kánaán volt, de nem csak az egereknek. A mező népe úgy

megszaporodott, hogy a ragadozók is dúskálhattak a táplálékban. Már kitalálhattátok, kikre gondolok. Például a bagoly, a karvaly és az ölyv a levegőből csemegézik, de a rókfaiak és a menyétsüldők az apró rágcslókon tanulják a vadászat tudományát. Bár megannyi történettel vértette föl Aladár rakoncátlan utódait, szívében mindig félelemmel indult útnak. Ő már tudta, hogy a gyorsaság, a figyelem és az ösztön néha kevés, hiszen ellenségeik is mindezekkel bírnak.

Történt aznap, mikor Aladár a negyedik maszlagtőnél várta csemetéit, hogy baljóslatú fuvallat csapta meg érzékeny orrát. Késlekedés nélkül az előre megbeszélte maszlagszár kopogtatásával jelezte fiainak visszavonulást. Pár pillanat elteltével Elemér és Edgár meg is jelent, őket villámgyorsan hazairányította apjuk. A másik két fivér viszont késlekedett. A félelmes szag a magányos napraforgótól felől érkezett, éppen arról, amerre Egon járt. A maszlagtő szinte rázkódott a vészjelzéstől, Aladár ösztönei a hazafutást diktálták, de szíve nem engedte örhélyéről elmozdulni. Végül Erik is megjelent, szegény reszkető apjukat hazaküldte, mondván, hogy ő úgyis fürgébben hazaér, bevárja Edgárt. Aladár lelkére kötötte, hogy vigyázzon testvéreire, majd hazasietett a biztonságot nyújtó alagútrendszerükbe. De Egon csak nem jött. Erik fejében a szabályzatot forgatta, miközben szabadulni próbált rémtörténetek sokszor elképzelt epizódjaitól. Vészjósó csend telepedett a környékre, az alkonyat is beköszöntött. Erik minden szőrszála égnek meredt, lábai a földbe gyökereztek olyan picinek érezte magát, mint egy zabszem. Megbeszélétek ugyan, hogy nem használják, de nem tudta megállni: hívócincogásba kezdett, hátha testvére felfigyel rá. Tudta, hogy nagy veszélybe sodorja magát ezzel. Nem sokkal később végre megjelent Egon, lélekszakadva, csatagosan. Eriket lendületből megragadva lassítás nélkül száguldott tovább az otthon felé. Az amúgy eldugott üregnyílás most tárva várta őket. Ahogy eltűntek a lyukban apjuk diótorlással zárta mögöttük a nyílást. Az egyik legbelső kamrában fűjták ki magukat a menekülők, ahol már várta őket a népes egércsalád és néhány szintén ziháló testvérkéjük. Miután

levegőhöz jutottak, Egonra szegeződtek a gombszemek. Ő még mindig reszketve, elkezdte a történetét.

– Miután elváltunk a maszlagnál a magányos napraforgó felé vettem az irányt. Már régóta vártam, mikor érik végre meg a szotyí, amiről a nagyok meséltek. Mikor a tövéhez értem láttam, hogy cinkék rángatják a napraforgó virág száradó fejét. Nem bírtam a kíváncsisággal és a lehulló magot megkóstoltam. Mennyei volt, kicsit nedves és csuda édes! A hallgatóság felhőrdült, hiszen fontos szabály volt, hogy a mezőn erdei egér nem csemegézik, hisz annál kedvesebb az élete.

– Nem lakmároztam ám, csak megkóstoltam! – védekezett. Ezzel akartam megtölteni az egész puttonyom, hogy nekem örüljete a legjobban, amikor hazajövünk. – vallotta be szégyellősen.

– De a cinkék elröppentek hamar és a magokból nem hullott le több. – folytatta. Gondoltam felmászom magam, a napraforgó-szár elég vastagnak tűnt hozzá. Odafönt fantasztikus látvány nyílt, sose láttam még ilyennek a világot! Ezt mindenkinek látnia kell! – csillogott büszkén Egon szeme, míg szülei aggodalmasan pillantottak össze.

– Kezdtém lematatni a magokat, amikor egy széllökéstől megsédültem és akkor néztem le. Képzéljétek, két szörpamacsot láttam lent a fűkosaramhoz közel. Elkezdtek szagolgatni a belegyűjtött magokat, mire én leszóltam, hogy el a kezekkel! Ekkor

néztek fel, s a tekintetüktől remegni kezdett a szívem. A szörgolyók hosszú farka járt, mint a kígyó és le sem vették a szemüket rólam. Úgy kapaszkodtam, ahogy csak bírtam, közben ők engem vizslattak. Csapdába estem.

Talán ott ér a vég, ha forgósél nem kerekedik és valami hang el nem vonja a szörgombócok figyelmét. Hirtelen hegyezték a füliket

és serényen mozgatták hosszú bajszukat, végül odébb álltak. Ez volt a szerencsém, mert úgy megsédültem, hogy utolsó erőmmel szorítottam a száras napraforgófejet. Mikor eltűntek, lehuppantam a földre és szaladtam haza, ahogy csak bírtam. Jól esett, hogy Erik megvárt!

– Tudod fiam – kezdte Aladár – azon kevesek közé tartozol, akik szemtől szembe találkozhattak a macskával és ezt el is tudták mesélni. Sokan nem ilyen szerencsések, mint te! Ha Erik és bátor testvéreid el nem cincogják magukat, bizony lecsaltak volna a napraforgóról és most nem lennél itthon. Bizonyára kölykök

voltak, mert ilyen könnyen otthagyták a prédát.

– De hogyhogy nem kapták el Eriket? – kérdezte Egon.

– Erik hívóhangját hallva testvéreid azt találták ki, hogy bárki is az üldözöd, talán sikerül összezavarni, ha több felől jön a hang. S az újdonság varázsa megzavarja a kölyköket, ugye? – mosolygott a bajsza alatt bölcs apjuk.

Van értelme újrakezdenünk

„Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr nagy tetteit!” (Zsolt 118,17)

Életünk elválaszthatatlan része az elmúlás. Ezt gyerekként nem éreztük szinte egyáltalán. Felső tagozatos éveim alatt az általános iskolában soha nem gondoltam arra, hogy ez csak négy év lesz az életemből. És hogy utána a gimnázium megint csak négy év lesz. Minden nehézsége, minden öröme el fog enyészni, el fog tűnni, át fog alakulni. Még az egyetemi évek is egyfajta időtlenségben teltek. Az ember nem rágódott a dolgokon, élvezte, ami elé került, próbált megfelelni a kihívásoknak, és igyekezett túlélni a következő vizsgaidőszakot.

Emlékszem, sokáig úgy gondoltam, hogy az életnek egy markáns időszaka lesz, amíg esküvőkre, lakodalmakba fogok járni. A fiatalság múlhatatlan érzetének egyfajta kivetüléseként gondoltam erre is. De már az egyetem utolsó éveiben elkezdődött egy folyamat. Akkor még csak lassan, szinte észrevétlenül volt jelen, de későbbi éveimben egyre hangsúlyosabb helyet erőszakolt ki magának. Egyre több temetésre kellett járnom...

Sok mindent tanultunk, sok mindent akartunk, sok mindent hiszünk és akarunk hinni. De a halál és az elmúlás elfogadása és megértése, ami az életünk minden területén jelen van, azt hiszem, örökre egy feladat marad mindannyiunk számára.

Karácsonyra egy indiai atya, Madassery Benvin Sebastian SVD „Belső gerinc” című könyvét kaptam ajándékba. 2003-ban az atya Magyarországot választotta szeminarista éve alatt a sok, számukra elérhető missziós terület közül. Növendék társai nem is értették, miért akar ide jönni misszióba. Úgy gondolták, nálunk mindenki éhez. Az angol „hungry”, vagyis éhség szót mosták össze Magyarország angol nevével (Hungary).

Mikor megérkezett hozzánk az atya, tél volt, esett a hó. Életében először látott havat! A táj hidegsége szabályos rettegéssel töltötte el. A lombjukat veszített, látszólag élettelen fák és növények egy teljesen kihalt vidék benyomását keltették benne.

Úgy érezte, a vastag, több rétegű ruházat, agyonnyomja, korlátozza jártában-keltében. Ahonnan ő jött, örökzöldek virítottak egész évben, egy kis ingben, papucsban járt mindig mindenhol. Szabályos „kultur-sokkot” kapott ideérkezése első heteiben. Úgy érezte, egy teljesen halott területre érkezett.

Nekünk megadatott annak a lehetősége, hogy évről-évre átéljük a természet halálát és újraéledését. Részesei lehetünk az elmúlásnak, és részesei az új élet születésének is. Számomra a tavasz mindig Krisztus halálán aratott győzelmének legjobban érthető és átérezhető jelképe (még akkor is, ha mostanában párszor még ilyenkor is havazott ...). A dermedtségükből magukhoz térő folyók és patakok, a Balaton arcának drámai változásai, a levegő illatának, ízének telítődése, és a számtalan rovar és madár újra felhangzó lármája erdőn-mezőn mind az új életet, az újrakezdést hirdeti.

Mert dacára minden botladozásunknak, minden kudarcunknak, elkeseredésünknek és megcsömörlöttségünknek, az első Húsvét óta mindig van értelme újrakezdenünk! Ezt hirdeti minden évben a természet, és ezt kellene megértenünk és elfogadnunk szívünk legmélyén saját magunknak is. Van értelme a mai napon máshogy tekinteni házasársunkra, felvenni a tegnapi nap folyamán megbicsaklott beszélgetés fonálát gyermekeinkkel, munkatársainkkal, szűkebb és tágabb környezetünk minden tagjával. Akármilyen nagyságú, időszakos sötétség is borít be minket éppen, akarunk, tudunk kell átlátni rajta. Van célja és értelme életünknek!

Tátrai József

Lelki Segélyszolgálat, pár- és családterápia Veszprémben!

Szeretet, megbecsülés, kölcsönös elfogadás és tisztelet.

Kiegyensúlyozott házastársi kapcsolat és békés családi életvitel.

Mindezek most veszélyben vannak?

A családban adódó kapcsolati problémák megoldása iránti vágy, a segíteni akarás szándéka hozta létre intézményünket.

Felkészült szakemberekkel közösen kereshetik a megoldást a hozzánk forduló!

Bejelentkezés

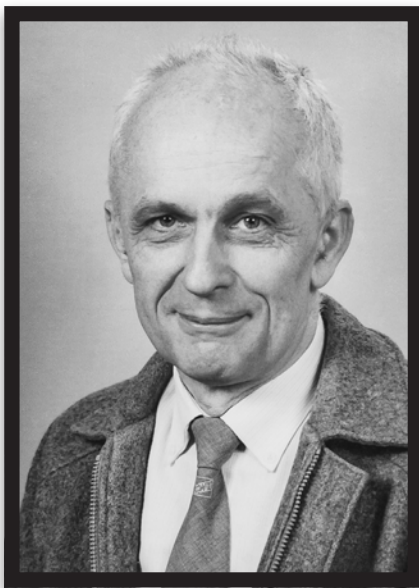
telefonon: 20/770-4755,

e-mailen: csaladpasztoracio.veszprem@gmail.com

A pszichológus gondolatai

Dr. Sallai János klinikai szakpszichológus 2017. december 25-én Budapesten otthonában elhunyt. Több, mint egy évtizeden keresztül segítette többek között a Veszprémi Főegyházmegye családpsztorációs munkáját, Lelki Segélyszolgálatunk egyik alapítója volt, előadásokat tartott lelkinapokon, közösségi alkalmakon, és lapunk több rovatába hosszú időn keresztül írt rendszeresen feleségével, Anikóval együtt.

Az alábbi – általa írt – imával, és egy régebbi írásával emlékezünk rá.

Jóságos Szentháromságos Istenünk!

Köszönjük végtelen szeretetedet, mellyel egymáshoz vezettél minket. Életünket úgy irányítottad, hogy már igen fiatal korunkban megismerhettük egymást. Megkaptuk a legfontosabbakat, ami életünkhöz, házasságunkhoz nélkülözhetetlen – hitünket, gondviselésedet. Életünk során vezettél minket, hogy egymáshoz ragaszkodjunk, kis pénzből megéljünk, legyen hol lakni. Megajándékoztál minket számos gyerekkel, bíztál bennünk, hogy megoldjuk feladatainkat, s megérhettük házasságunk több mint 55 évét. Istenünk, bizunk Benned, hogy vezetsz minket a Hozzád vezető úton, s halálunk után Nálad lakhatunk a Te országodban. Kérjük végtelen, jóságos szeretetedet, irgalmadat elkövetett bűneink megbocsátására. Kérjük, hogy örökké lakhassunk országodban. Istenünk, bizunk Benned, remélünk Benned, szeretünk, imádunk Téged.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak, a Szentléleknek. Amen.

Megnyugtatót szeretném elmondani, hogy a gyermeknevelés nem egy felhőtlen diadalmenet. Ezt azért érdemes megjegyezni, hogy ne keseredjünk el, ha minden jó szándékunk ellenére a gyermek viselkedésében, tanulásában problémák jelentkeznek – elől hagyja szétszórva a ruháit, nem készül fel minden órára, csak heverészik a díványon; ingerülten válaszol kérdéseinkre vagy egyáltalán nem is felel, stb. Ne gondoljuk ilyenkor azt, hogy csak a mi csemeténkkel van baj, bezzeg a más gyereke az igyekvő, udvarias, remek srác. Számos zavaró viselkedési forma egyszerűen életkori sajátosságnak tekinthető, az adott korosztály többségére jellemző. Ne essünk kétségbe, jó esélyünk van, hogy a kifogásolt magatartás előbb-utóbb elmúlik. Kétségtelen természetesen, hogy időnként nagy türelemre van szükségünk.

Vannak a gyermek személyiségének egyéni tulajdonságai is, pl. élénk mozgású vagy lomha; gyors vagy lassú alkalmazkodású új, váratlan helyzetekhez; vidám alaphangulatú vagy inkább rosszkedvű, barátságtalan; gyors felfogású vagy nehezen fogja fel a dolgokat, stb. Ezen sajátosságok tartósan jellemzik a gyereket, így célszerűbb, ha tudomásul vesszük őket, nem küzdünk ellenük évtizedekig a kudarc nagy valószínűségével.

Meg kell találnunk a gyerek azon sajátosságait, amelyek változtathatók, fejleszthetőek a siker reményével, s ezekre összpontosítsuk energiánkat. Lényegtelen apróságokon pedig ne csatázzunk, nyugodtan engedhetünk. Azt persze nem mindig könnyű megítélni, mi a lényeges és kevésbé lényeges, itt még a szülők véleménye is eltérő lehet. Hasznos, ha legalább a gyerek két szülője egyetért a fontosabb kérdésekben, nevelési módokban.

A nevelési sikerhez ajánlatos figyelembe venni, hogy nevelhetetlen a gyerek, ha úgy érzi, nem szeretik. Ha a gyerek biztonságban érzi magát, feltétlen szülői szeretetet élvez, akkor a nevelési hibáink sem jelentenek komoly veszélyt. Egy bölcs ember mondta: az embert nem lehet jóvá szidni, csak jóvá dicsérni. Ez talán irányt mutathat viselkedésünknek (amelyet inkább a szidás, büntetés jellemez, mint a dicséret). Lehet, hogy furcsán hangzik, de a nyílt korholás többet ér az eltitkolt szeretetnél. A se hideg, se meleg szülői magatartás, érzelmentes bánás árthat legtöbbször a gyerekeknek.

Sok szeretetet és bölcsességet kívánok minden szülőnek és gyermeknek egymás elviseléséhez!

dr. Sallai János, klinikai szakpszichológus

In: Családunk, VI. évf. 2.sz.

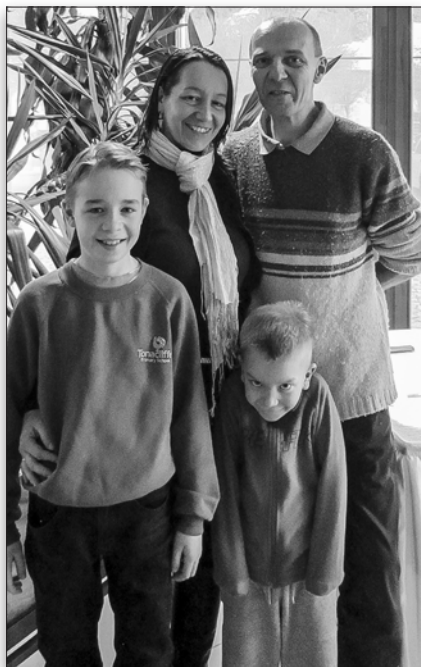

Mit jelent számunkra a családpsztoráció?

Fiatal, a Veszprémi Érsekség családpsztorációs munkájából jelentős részt vállaló családokat kérdeztünk meg, mit jelent számukra a családpsztoráció feladatként, örömként, nehézségként. Az alábbiakban az ő gondolataik, érzéseik olvashatók. Következő számunkban folytatjuk a cikket, további családokat szólaltatunk meg

Abban a kegyelemben részesültünk, hogy szinte az elejétől fogva, belülről ismerhettük meg a családpsztorációt. Rövid ideig voltunk pusztán résztvevők, mert hamarosan felkérést kaptunk arra, hogy szervezőként segítsük a munkát.

Nagyon megtisztelő számunkra a meghívás, nagyon jól esett, jól esik, hogy egy olyan feladatra, ami minket és másokat is közelebb visz Istenhez, minket alkalmasnak láttak, látnak, hogy a mi munkánk hozzájárul egy lelki tartalmat építő tevékenységhez. Amikor a munkánkat beleadjuk, mi mindig sokkal többet kapunk. Közeledünk Istenhez, közeledünk egymáshoz mi ketten, és jó érezni, hogy szépen lassan elmélyül a barátságunk is azokkal, akikkel együtt végezzük ezt a munkát, akikkel együtt cipelünk olykor nehéz terheket, és akikkel igazán jókat nevetünk együtt. Sokszor nagyon nehéz megfogalmazni, miért jó, de érezzük, hogy nagyon jó, ebben

a befogadó közegben lenni, teljesen mindegy, mi a feladat, szívesen és lelkesen tudjuk végezni, mindegy, hogy előtte már valahol máshol ledolgoztunk nyolc vagy akár több órát. Ez egy olyan közeg, ahol nem mennek el a másik mellett. Itt megoszthatjuk örömeinket és gondjainkat, bajainkat is, ahol olyan dolgokról is beszélgethetünk, amiről máshol nem szívesen beszél az ember.

Akik ezt annak idején elkezdték, és azóta már felnőtt gyerekeik vannak,

a mai napig látszik, hogy a családokért végzett munkát nagyon komolyan gondolják, hogy szívből – illetve, mondjuk ki, egy sokkal Magasabb által vezérelve – csinálják. Ha rájuk nézünk, ugyanaz a tűz látszik a szemükben, mint évekkel ezelőtt, amikor megismertük őket, és ha ők mondják, nekik elhisszük, hogy lehetséges ezt vagy azt megcsinálni, ha rájuk nézünk, tőlük át tudjuk venni mi is ezt a tüzet, lelkesedést.

Nagyon jó, hogy ebbe a munkába a gyerekeink is bevonhatók! Reméljük, hogy ők is megtalálják ebben a saját útjukat.

Amit a közelmúltból kiemelnék: évek óta vannak feladataink, de most az elmúlt év szeptemberében „kiestünk” kicsit Zoli lábtörése miatt. Nagyon jól esett az érdeklődés a hogyanléte felől, éreztük, hogy a munkacsoport szinte egy emberként imádkozik érte, értünk, és az, hogy sohasem sürgettek, de éreztük, hogy szeretettel várnak minket vissza.

Ez egy olyan „csapat”, amelyben tényleg a Lélek dolgozik. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a versenyszférát megszegyenítő hatékonyság, az együtt gondolkodás, hogy egy a célunk, és félszavakból is megértjük egymást.

A családpsztoráció szó alapvetően egy másokért végzett szolgálatot takar, de ez sokkal több annál. Van benne szolgálat, lelki tartalom, barátság, összetartozás, együtt-gondolkodás. Úgy szolgálhatunk másokat, hogy ez közben a mi életünket is bearányozza.

Kovács Zoltán és Borka, Olaszfalu

A családpsztorációs munkába fiatalon együtt kapcsolódtunk be, előbb gyerekvigyzóként, később pedig résztvevőként voltunk jelen egy-egy rendezvényen. Az elköteleződésünket a jegyeskurzuson és az ifjú házasság szemináriumon szerzett élményeink alapozták meg.

A családpsztorációban meghívást és lehetőséget kaptunk a szolgálatra, ami fontos számunkra. A feladataink mindig kedvesek nekünk, örömmel dolgozunk egymással és a munkacsoporttal. Együtt felemelő érzés részt vállalni Isten üzenetének és szeretetének közvetítésében, amit a Családpsztoráció végez. Sokat jelent nekünk egy olyan közösség tagjának lenni, mely a katolikus hitét megéli és igyekszik átadni azt a gyermekek számára. A családpsztoráció tevékenysége által fejlődünk hitünkben, személyiségünkben, párkapcsolatunkban és családjainkban egyaránt.

Köves András és Ágota, Kádárta

Sokan azért nem tudnak Istenben bízni, mert nem kapták vagy kapják meg azt, amit Tőle kértek. Ha hiszem, hogy Isten szeretetének nincsenek korlátai, bőkezűen ontja minden emberre, függetlenül vélt vagy valós érdemeinktől és gyengeségeinktől, akkor könnyebben el tudom fogadni és meg tudok elégedni azzal, amit kapok. Isten szeret. Szereti családjainkat és közösségeinket, és azt akarja, hogy a szeretet örömeiben éljünk.

A Családpasztorációban eltöltött 10-12 év során megtapasztaltam Isten gondoskodó szeretetét. „Rászoktatott” arra, hogy bármibe belekezek, kérjem Isten segítségét és bízom magam Őrá.

Isten IGEN-t mond rám, azonban emberi szeretetünk gyengeségei, hiányosságai gyakran megsebzik ezt a feltétel nélküli, ajándékozó IGEN-t. Isten mégis megbízik az emberben, megbízik bennem, ezért hálából és viszonzszeretetről következő feladatomból tanúságot tenni és hirdetni ebben az Istentől elfordulni hajlamos korban is az Ő szeretetét. Úgy gondolom, valahol mindannyian ennek a magasztos hivatásnak próbálunk szolgálni. Tudjuk, hogy minden csak Istennel lehetséges, és Istennel minden lehetséges. Kisebb és tágabb körben, „valós” és lelki értelemben vett családjainkban így tanulunk meg bízni abban, hogy a Szentlélek támogatásával megkapjuk mindazt, amire szükségünk van ahhoz, hogy azt tegyük, amit Isten tőlünk vár. Fontos persze, hogy az ember újra meg újra tudatosítsa, hogy nincs olyan család, amely tökéletesként a rózsaszín felhőkből földre pottyant és készen van egyszer s mindenkorra.

Számomra a Családpasztoráció jó értelemben vett köteléke egy lehetőség a fejlődésre, növekedésre korban és kedvességben. Fontos szeretetközösség a családok között Istennel és embertársainkkal. Szt. Ágoston egyik példázatában a szeretetet egy lejtőn felfelé gurított golyóhoz hasonlította. Ha a felfelé hajtó erő csak egy pillanatra is kimarad, a golyó nem csak megáll, hanem kezd visszacsúszni. Ilyenkor nagy erőre van szükség a megállításához, és az újra felfelé való indításához. A szeretetben is minden nap haladnunk kell, ha csak egy kicsit is, de megállni nem szabad. Ha mégis megállunk, vagy visszacsúszunk, akkor bízunk magunkat Isten irgalmas, megbocsátó szeretetére. Isten irgalmából senki sincs kizárva, bármilyen szituációban legyen is. Az Isteni kegyelem újra és újra lendületbe hoz! A közösség ereje által Jézus velünk van és erőt ad, hogy fölvegyük keresztjeinket és kövessük Őt az Úton. Eséseink után fölemel, hogy meg tudjunk bocsájtani egymásnak, magunknak és képesek legyünk hordozni, ha kell, egymást is. Családjainkban így talán a házaspárok soha nem maradnak magukra a felbukkanó kihívásokkal szemben. Mindig akad arra hivatott, aki adott helyzetben elkötelezettségével, idejével, imával, vagy épp a kísértésekkel szembeni mindennapos ellenállásával, tapasztalataival és küzdelmeivel válaszoljon.

Márta Attila és Emese, Litér

A Veszprémi Érsekség Családpasztorációs Munkacsoportjával akkor találkoztunk, amikor még jegyespárként először terveztük jövődöbéli közös életünket. Kellemes családással tapasztaltuk, hogy az Érsekség által szervezett „központi” jegyesskurzus segít ebben a tervezésben. Utat, példát mutat, ráadásul olyant, amely addig kevésbé gyakorolt hitünk szerint való: vagyis keresztény, szilárd alapokon nyugvó, szeretetteljes légkört sugalló. Az első találkozás után úgy éreztük, ebbe érdemes mélyebben beleásnunk magunkat, hiszen sok olyan kérdést kaptunk, amely további életünk szempontjából létfontosságú és feleletre várt. A kérdések megválaszolásában sem hagytak minket magunkra. A jegyesskurzust hamarosan egy ifjú házasszeminárium követte. Ezt is igen hasznosnak találtuk, sőt immár egy befogadó, nyitott közösségre is lettünk, melyet a velünk hasonló keresztény párokkal mi magunk alkottunk. Magával ragadott minket új, közös életünk első, nagyobb közösségéhez való tartozás élménye. Innentől kezdve, csatlakozva a munkacsoporthoz, magunk is tevőlegesen részt vettünk a családok szolgálatában, hiszen azóta is – immár hatodik éve – a jegyesskurzus, és más tevékenységek szervezéséhez próbálunk hozzátenni valamit, saját tehetségünk szerint. Időközben gyermekeink születtek, akik hasonszőrű társasá-

A CSALÁDPASZTORÁCIÓ JEGYESEKET, HÁZASPÁROKAT, CSALÁDOKAT SZERETŐ ÉS SEGÍTŐ KÖZÖSSÉG. OLYAN EMBEREK ALKOTJÁK, AKIK HISZNEK A SZERETET ÉS AZ ÉLET EREJÉBEN. EGY SEGÍTŐ KÉZ AZ ELŐTTEM JÁRÓKTÓL, ÉS SZOLGÁLAT A MÖGÖTTEM HALADÓKNAK.

EGYÜTT HALADNI AZ ÚTON!

got találtak a jó hangulatú családtáborokban, a lelkinapokon és más alkalmakkor, és most már ők nyúznak minket, hogy menjünk a családpasztoráció különböző eseményeire. Mindig megerősítést kapunk a gyermeknevelés nem könnyű feladatához, és jó példákat, hogy négy gyermeket a mai világban sem lehetetlen keresztény szellemben, televízió és kutyák nélkül felnevelni. Jó látni azt a sok szolgáló embert, aki nem érdek-, hanem értékközpontúan, önfeláldozóan adja szabad idejét, energiáját mások örömeire. A családpasztoráció ugyanis közös értékrendet is jelent. Bárki csatlakozhat hozzá!

Szabó Balázs és Adrienn, Felsőörs

HŰSÉGRIADÓ

Az Oázis folyóiratból átvéve

Öt éves házások voltunk, amikor férjem munkája miatt két kisgyermekkel külföldön töltöttünk két évet. Nagy izgalommal készültünk a számunkra addig ismeretlen országba, ahol előtte még turistaként sem jártunk.

Azt gondoltuk, hogy keresünk majd egy katolikus templomot, ott bizonyára találunk egy befogadó közösséget, s akkor máris otthon érezhetjük magunkat.

Minden nagyon szépen alakult: szép és környelmes lakást tudtunk bérelni nyugodt környezetben, férjem munkahelye és kollégái segítőkészek voltak, szakmailag igen magas szinten álltak, férjemnek igazi szellemi oázist jelentett ez a közeg. Nagyobbik gyermekünk elkezdett óvodába járni, a kisebbikkel otthon voltam. Igen ám, de mégsem éreztem magam otthon... Nem voltak a közelemben azok az anyukák, akikkel Magyarországon együtt játszótereztünk, akikkel együtt tologattuk a babakocsikban alvó gyermekeinket, akikhez át lehetett szaladni egy közös uzsonnára, akiket át lehetett hívni, hogy gyermekeink együtt játszanak. Nem voltak kéznél a nagykik, nem voltak körülöttünk unokatestvérek, nem lovagoltatták térdükön a nagypapák a kisunokáikat... Minden olyan szép volt kívül, és én mégis olyan egyedül voltam belül.

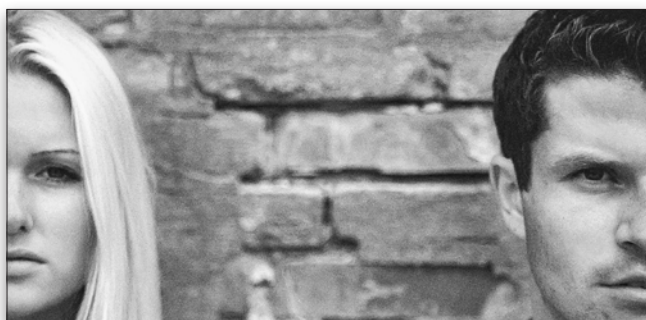
Hamar megtaláltuk a közelben lévő Magyar Intézetet, a hova egyre gyakrabban kezdtünk járni a különféle programokra. Sok kedves fiatal családdal találkoztunk. Nagy meglepetésünkre kiderült, hogy szép számú magyar család tartózkodik kint. A legtöbben munka miatt, átmenetileg éltek ott. Jó volt magyar szót hallani, beszélgetni. Az egyik anyuka ötletére egy baba-mama klubot indítottunk be a magyar anyukáknak hétköznapi délelőtt, heti egy alkalommal, ahol gyerekverseket, mondókákat, énekeket tanítottunk gyermekeinknek. Ezek a délelőttökön nagyobbik gyermekünket sem vittük óvodába, hogy velünk lehessen, velünk tanulhassa a magyar kultúra gyökereit. Remek közösség alakult így, s azon kezdtünk ötletelni, hogyan találkozhathánánk még többet.

Az egyik anyuka felvetette, hogy a férje túrávezető volt Magyarországon, szervezhetnének kirándulásokat felnőtteknek. Így alakult ki, hogy szombat délutánonként egy maroknyi sereggel (10-12 felnőtt) elkezdtük

felfedezni a vidéket. Úgy gondoltam, hogy mivel egész héten én vagyok a gyerekekkel, ezért a túrák alatt férjem maradjon otthon velük, mivel nincs más gyerekvigyázónk. Férjem nem volt lelkes, de megértette, hogy nekem fontos a kiszakadás az állandó készenlétből, a házimunkából, és neki is fontos, hogy a gyerekeivel lehessen, nem beszélve arról, hogy nem szeret túrázni. Az is megfordult a fejemben, hogy míg férjem szellemi életet él a kollégákkal, én igencsak beszűkült világban mozgok, alig beszélgetek felnőttekkel, így nekem is jár, hogy néha a korosztályomban lehessenek...

Igen jó élményeink voltak, sokat beszélgettünk, játszottunk gyaloglás közben, egyre inkább összeforrta ez a kis csapat. Volt néhány házaspár köztünk, de voltak hozzám hasonló fél házások, akik nem tudták máshogy megoldani gyermekeik felügyeletét, így csak az egyik fél kapcsolódott be ebbe a közösségbe.

Telt-múlt az idő, s egyszer csak azon kaptam magam, hogy egyre többször gondolok az egyik férjre... vele főzök, vele takarítok, vele teázom – gondolatban. Megijedtem, hiszen ő is házias, én is házias vagyok. Mi ez? Hiszen szép családom van, szerető férjem, gyönyörű gyerekeim – és neki is. Férjem egy-két megjegyzéséből érzékeltem, hogy zavarja az, hogy mások (is) tudnak nekem nagy örömet okozni.

Istenhez fordultam, hogy magyarázatot kérjek. Mit üzen e zűrzavar által? Szinte perlekedtem Veled, hogy miért zúdulsz rám olyan érzések, amelyeket nem vártam, ilyenekre nem vagyok felkészülve. Kérdések sorozata: csak én képzelek bele többet ebbe a kapcsolatba, ő nem érez semmit? Igen, hiszen mindenkivel kedves, hiszen bárkit felhív telefonon, hiszen mindenkit pusziával üdvözlöl, hiszen szereti a feleségét. Akkor miért hat rám mégis ennyire a jelenléte? Talán azért, mert nem várok tőle semmit, mégis figyelmességet és kedvességet kapok?

Talán azért, mert olyan élményekben van részünk együtt, amiben a férjem nem vesz részt? Talán azért, mert tényleg kíváncsi rám? A férjem nem kíváncsi rám? – Vele megszoktuk egymást? A férjemtől elvárom, hogy kedves legyen, s ha mégsem az – mert fáradt, vagy rossz napja van –, akkor tátongó szakadék keletkezik köztünk. Máستól a morzsányi szeretet is nagynak tűnik, mert nem vártam el, hanem ajándékba kaptam. Örömet tud nekem szerezni az a valaki, mert nem várok tőle semmit, ezért észreveszem, amit kapok. Akkor most mi a feladat, Istenem?

EGY STRATÉGIÁT DOLGOZTAM KI MAGAMBAN:

1. Az érzésekkel szembe kell nézni, meg kell nevezni.
2. Felidézem azt az érzést, amikor még nem ismertük egymást ennyire a férjemmel, és kíváncsiak voltunk egymásra, érdeklődtünk egymás iránt.
3. Felidézem azt az izgalmas boldogságot, amit kapcsolatunk elején, házasságunk kezdetén éreztem.
4. Imádkozom az illetőért, a feleségéért, a férjemért, a családukért.

Kedves Férjem! Sosem fáradjatok bele az udvarlásba, a lovagi tettekbe! Ha rés keletkezik a házasságon, akkor oda könnyen befészkel magát valami más, valaki más. A kirakott puzzle némely darabja kipotyog, elveszik, s azt a darabot lehet, hogy nem a házastársam teszi vissza... Ilyen darabkák a figyelmesség, törődés, elidőzés, érdeklődés, meghallgatás, stb. Lehet, hogy a többi 995 darab a helyén van, de pont ezt az ötöt jelenleg keressük, s ha bárki megtalálja, nagy örömet tud vele okozni (akkor is, ha nem a házastársam...).

Ezen gondolatok közben kérem Istent, hogy vigyázzon ránk. Eddig szép volt a meccs, nehogy a második féldőben mégis elhibázzuk! Ez a bizalom iskolája: bízik bennem a férjem, bízom magamban, bízom a másik emberben. A döntésem végleges: elválni nem akarok. Az érzések jönnek-mennek. Talán a hiányok által Isten jelenik meg. Így üzeni, hogy Ő is itt van ebben a házasságban, betölti a keletkezett űrt. Van egy eszmény a fejemben, van szabad akaratom, irányítom a tetteimet, a többit pedig Istenre bízom.

Életige – 2018. április

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.” (Jn 6.47)

Ily módon az életünkkel tudjuk átadni másoknak azt a szeretetet, amelyet ajándékba kaptunk Istentől. Ő pedig azért, hogy megerősítsen utunkon, itt hagyta hatalmas ajándékul az Eucharisziát, a szeretet jeleként, mely önmagát adja, hogy a másikat éltesse.

A nap folyamán sokszor bízunk a körülöttünk lévőkben: a tanárban, aki a gyerekeinket oktatja, a taxisofőrben, aki a megadott címre visz, az orvosban, aki kezel... Nem lehet bizalom nélkül élni, amely idővel aztán megerősödik az ismeretség, a barátság, a kapcsolat elmélyülése során.

Hogyan éljük tehát az élet igéjét ebben a hónapban?

Ez a mondat egy hosszú párbeszéd része Jézus és a tömeg között, amely látta a kenyérszaporítást és követte őt, talán csak azért, mert további anyagi segítséget remélt. Jézus a közvetlen szükségletekből indult ki, lassan vezette a beszéd fonalát és jutott el egészen a küldetésig: az Atya küldte őt, hogy igazi életet adjon az embereknek, örök életet, azaz Isten életét, aki Szeretet.

Palesztina útjain járva Jézus odaáll azok mellé, akikkel találkozik, nem utasítja el az embereket, ha ételt, vizet, gyógyulást vagy bocsánatot kérnek tőle. Sőt, osztozik minden szükségletükben, és új reményt ad mindenkinek. Ezért kérhet aztán tőlük egy további lépést, ezért hívhatja meg azokat, akik hallgatják őt, hogy fogadják be azt az életet, amit kínál, lépjenek mélyebb kapcsolatba vele, higgyenek és bízzanak benne.

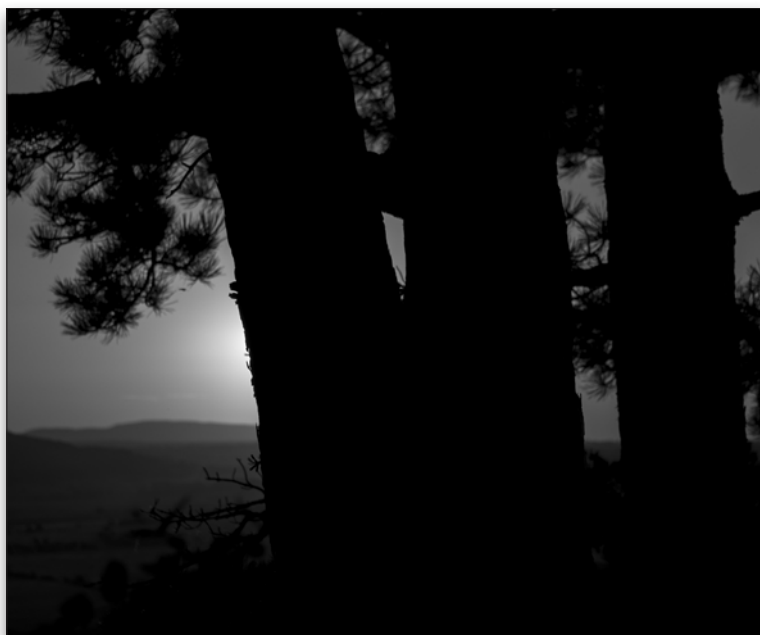
Az evangéliumnak ezt az igéjét magyarázva Chiara Lubich így ír: „Jézus itt az ember legmélyebb vágyára válaszol. Az ember az életre lett teremtve, és minden erejével azt keresi. De a legnagyobb tévedése, hogy a teremtményekben keresi, a teremtett világban, ezek pedig végesek, mulandóak, nem tudnak igazi választ adni az ember keresésére... Egyedül csak Jézus tudja csillapítani az ember éhségét. Egyedül ő tud életet adni, mely nem hal meg, mert Ő maga az Élet.”

A keresztény hit mindenekelőtt a személyes találkozás gyümölcse Istennel, Jézussal, aki nem vágyik másra, mint hogy a saját életéből részesítsen bennünket.

Jézusban hinni azt jelenti, hogy követjük példáját, és nem magunkkal törődünk, a félelmeinkkel, saját behatárolt programjainkkal, hanem mások igényeivel foglalkozunk: a konkrét szükségleteikkel, mint a szegénység, a betegség, a kitaszítottság; de főleg arra szenteljük figyelmünket, hogy az emberek meghallgatásra vágnak, arra, hogy osztozzunk az érzéseikben, és hogy befogadjuk őket.

Chiara a továbbiakban arra hív, hogy újra egészen Jézust válasszuk és csatlakozzunk hozzá: „... Most már tudjuk, hogy mi az utunk: ... váltsuk valóra különös odaadással azokat az igéit, amelyek az élet különböző körülményei közt eszünkbe jutnak. Például találkozzunk egy felebaráttal? »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat« (vö. Mt 22,39). Fájdalom ér? »Aki követni akar, ... vegye fel keresztjét« (vö. Mt 16,24), stb. Így Jézus igéi megvilágosítanak, igazsága, ereje és szeretete bennünk fog élni. Egyre inkább vele fogjuk élni az életünket, mindent vele együtt teszünk. És a ránk váró testi haláltól sem ijedünk meg, mert Jézussal már megkezdődött bennünk az igazi élet, mely nem hal meg soha.”

Letizia Magri

Versajánló

József Attila: Én nem tudtam

Én úgy hallgattam mindig, mint mesét
a bűnről szóló tanítást. Utána
nevettem is – mily ostoba beszéd!
Bűnről fecseg, ki cselekedni gyáva!

Én nem tudtam, hogy annyi szörnyűség
barlangja szívem. Azt hittem, mamája
ringatja úgy elalvó gyermekét,
ahogy dobogva álmait kínálja.

Most már tudom. E rebbentő igazság
nagy fényében az eredendő gazság
szívemben, mint ravatal, feketül.

S ha én nem szólnék, kinyögné a szájam:
bár lennétek ily bűnösök mindnyájan,
hogy ne maradjak egész egyedül.

Azt gondolom, hogy napjainkban – nemcsak nagybőjtben, amely a bűnbánat ideje, hanem azon kívül is – aktuálisak József Attila sorai. A mai európai átlagemberek nagy része abban a hamis tudatban él, hogy kinőttünk már a „bűnökkel való ríogatás”

korából, nagykorúak lettünk, akik nem szorulnak rá arra, hogy mamánk (vagy Egyház-anyánk) dohogva bűnökről meséljen nekünk.

A bűn fogalmával való szakítás terén a felvilágosodás eszméi napjainkban nagyobb pusztítást végeznek, mint a 18. században. Akkor még a negatív másságnak nem volt akkora kultusza, mint manapság, amikor a hagyományos házasság helyébe az élettársi, sőt az „életszakaszpartneri” kapcsolatok lépnek, miközben – megdöbbentő paradoxonként – virágzanak a melegházasságok.

Az erkölcsi romlás mélyén elsősorban az ultraliberális felfogás található, amelynek eszménye a szingli, az el nem kötelezett, önmagát megvalósító – és az önmegvalósítást kizárólagos célnak tekintő – ember. Ez a felfogás kedvez a minden szabályt elutasító szabadversenynek, amely az erősebb korlátlan uralmához és a gyengébb elnyomorodásához vezet. Nem tűri meg az Isten uralmát elfogadó őszinte vallásosságot sem, de különösen nagy pusztítást végez a társadalom alapsejtjeiben, a családokban. Eközben persze magát az embert, a személyiséget is deformálja, magányossá, kiszolgáltatottá teszi, sőt, alkotóelemeire bontja fel. (Megszűnik a test és lélek kapcsolata, veszélybe kerül a test „egész-sége”, valamint a lelki képességek: az értelem, az akarat és az érzelmi világ harmóniája is.)

Ez a pusztító folyamat nyomon követhető József Attila, Ady Endre, Babits Mihály és mások költészetében is. József Attila „A bűn” c. versében még jóízűen elhumorizál:

Zord bűnös vagyok, azt hiszem,
de jól érzem magam.
Csak az zavar e semmiben,
mert nincs bűnöm, ha van...

Én istent nem hiszek s ha van,
ne fáradjon velem;
majd én föloldozom magam;
ki él, segít nekem.

Ez az önfeláldozás természetesen nem sikerült. „Tudod, hogy nincs bocsánat” c. versében ezt maga így vallja be:

Tudod, hogy nincs bocsánat,
hiába hát a bánat.
Légy, ami lennél: férfi.
A fű kínó utánad.

A bűn az nem lesz könnyebb,
hiába hull a könnyed.
Hogy bizonyosság vagy erre,
legalább azt köszönjed.

Megcsaltak, úgy szerettek,
csaltál s így nem szerethetsz.
Most hát a töltött fégyvert
szorítsd üres szívedhez.

Az el nem oldott büntudat elkísérte József Attilát haláláig. Egyik legutolsó verse is erről tanúskodik:

Talán eltűnök hirtelen,
akár az erdőben a vadnyom.
Elpazaroltam mindenem,
amiről számot kéne adnom.

...Korán vájta belém fogát
a vágy, mely idegenbe tévedt.
Most rezge megbánás fog át:
várhattam volna még tíz évet.

Dacból se fogtam föl soha
értelmét az anyai szónak.
Majd árva lettem, mostoha
s kiröhögtem az oktatómat.

Ifjúságom, e zöld vadont
szabadnak hittem és öröknek
és most könnyezve hallgatom,
a száraz ágak hogy zörögnek.

Várhattam volna még tíz évet... Vessük össze ezt a sort Somlyó Zoltán „Hajnali imádság” c. versének (a Családunk olvasói által már ismert) soraival:

Hűsz évvel szerettem, hűsz évvel vakon,
ma sápadt és zord halovány alakom:
Istenem, a szívedbe lakom...

Nincs éjjelem, nincs és nappalom sincs,
csak e hajnali ég, csak e kék...
Istenem, szeretsz-e,
Istenem, vezetsz-e,
Istenem, megversz-e még?

De összevethetjük József Attila sorait Ady Endre „A Patyolat üzenete” c. versének alábbi soraival is:

Most mikor már nem térhetek vissza.
Átkozom gerjedelmem,
Az elsőt, mely vágyat adott,
Az első, szennyes gondolatot.
Szerelmem,
Ki olyan hamar ébredt,
Óh, emlékek, emlékek
Csak egy kicsit ne bántanátok.

Az Istentől adott – önmagukban nagyon is jó – szexuális képességekkel való visszaélés fájdalmát Ady a „Hiszek hitetlenül Istenben” c. versében így fejezi ki:

Szépség, tisztaság és igazság,
Lekacagott szavak,
Óh, bár haltam volna meg akkor,
Ha lekacagtalak.

Ezek a szép költői vallomások és bűnbánó sorok indítanak minket a bűnnel való küzdelemre, és vigyenek Üdvözítőnkhez, „aki vétkeinkért halált szenvedett és megigazulásunkért feltámadt” (Róm 4,25).

Ezt ajánlja nekünk Arany János is:

Jézusa kezében kész a kegyelem,
Egyenest oda fog folyamodni.
(Vö: Szondi két apródja)

Dr. Márfi Gyula
veszprémi érsek

Randevú 90 méterrel a föld alatt

Rendhagyó találka a Csodabogyós barlangban

Akik közelebből ismernek minket, azok tudják, hogy nálunk lassan egy randevú is elképzelhetetlen adrenalin nélkül...

A teremtett világ kincseit nemcsak a nyilvánvaló, látható és élő dolgok között kell keresni, ugyanis még a föld alatt is vannak ilyen kincsek.

Mindig is a természet lánya voltam, aki bármikor simán leül kint a természetben egy körre, aki nem ijed meg a „nomád” dolgoktól. Elmondhatom, hogy az erdőn nőttem fel, rengeteget gyalogoltam, bicikliz-

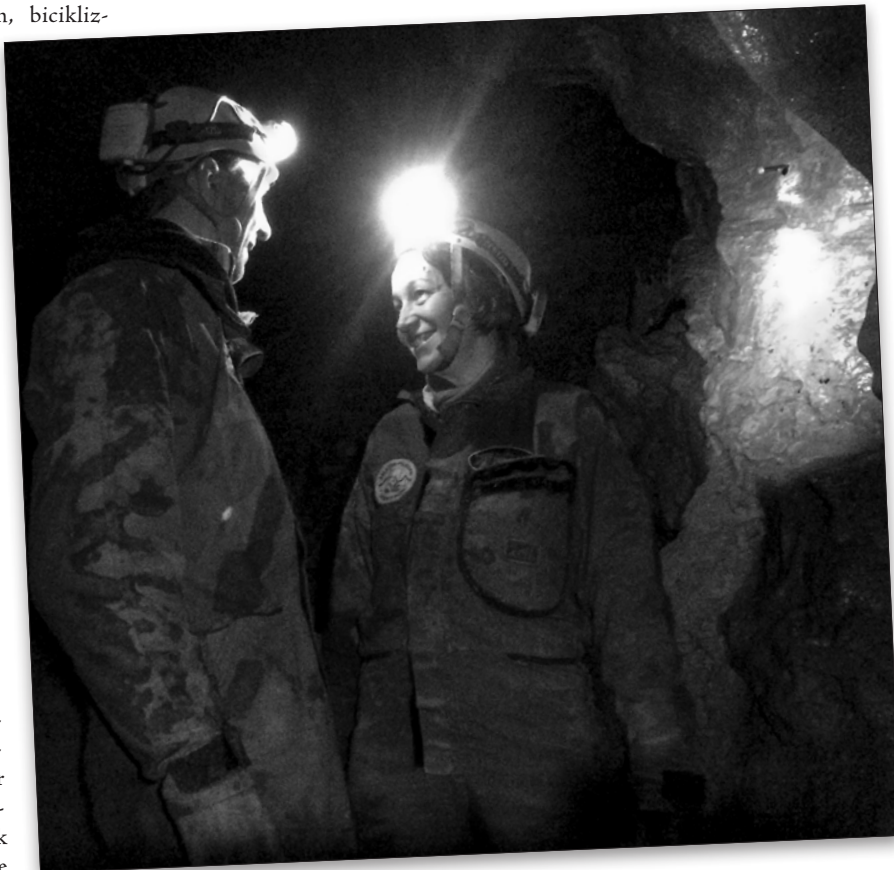
tem sokszor érintetlen természeti környezetben, felsős koromtól kezdve egyre gyakrabban szülői felügyelet nélkül, teljesen egyedül (akkor még nem tudtam, hogy ilyenkor sem vagyok egyedül...).

Még kisiskolás koromban került a kezembe Kessler Hubert Barlangok útjain, vizein című könyve, és a könyv nézegetése közben merész álmok születtek, s elkezdett érdekelni a barlangászat is. Persze nem az a része, amikor utcai ruhában végigmegyünk egy kivilágított, kiépített útvonalon, hanem amikor órákon át étlen-szomjan kúszunk-mászunk egy sáros, felfedezésre váró barlangban.

Kevesen tudják, hogy a magyar barlangkataszterben közel 4000 barlang található, ezek közül a nyolcadik leghosszabb az 1989-ben felfedezett balatonedericsi Csodabogyós-barlang. Azt még kevesebben, hogy bár a barlang tektonikus, azaz hasadásal és nem a víz munkája által keletkezett, mégis számos cseppkőforma megtalálható itt. A környék mikroklímája egy, nevében is csodálatos növénynek ad otthont: ez az örökzöld szúrós csodabogyó. A növény egy mediterrán cserje, Magyarországon egyedül a Mecsek lankáin és itt fordul elő, a barlang erről a különleges növényről kapta a nevét,

miután a bejárata környékét is jó néhány példány díszíti.

A barlang belseje ennél is érdekesebb titkokat rejt: az élettelen természet ezer csodája mellett meghitt élmény karnyújtásnyira lévő, téli álmodó denevéreket látni, de még fák gyökereit is láthatjuk alulról. Ez az a világ, amely soha nem fog tömegeket vonzani, és hiába jár erre az ember, mindig is titokzatos és érintetlen marad. Erre a kincs-mivoltára egyébként a barlang kutatói, kezelői is nagyon vigyáznak.

Évek óta visszajáró vendégek vagyunk a Csodabogyós-barlangban, az első közös túránkat a félidős Medárddal a pocakomban tettük meg, de mostanra elmondhatjuk, hogy már egyik gyermekünk sem barlangszűz. Én télen szeretek menni, mert a csodabogyó szép piros termései és örökzöld lombja szerintem ilyenkor mutatja legszebb pompáját, hát még ha fehér hótakaróval is társul. A lombtalan fák koronáján keresztül tiszta időben a kilátás is ilyenkor a legjobban élvezhető a Badacsonyra és a Balaton öblére, de a legnagyobb varázsa számomra annak van, hogy télen melegebb van a barlangban, mint

odakint, merthogy a barlang egész évben tartja a hőmérsékletét, amely megegyezik az éves középhőmérséklettel.

Tavaly a Rendhagyó Randevúk keretében volt lehetőségünk először a vendégek előtt nemrég megnyitott Extrém II szakaszt végigmászni. A házaspárok számára az egyik feladat ebben a nagyon ötletes kapcsolatépítő játékban az volt, hogy szervezzünk randit. Akkorra már megvolt a foglалásunk az évfordulónk napjára a barlang legújabb

látogatható szakaszára, amelynek legmélyebb pontja a barlang bejáratától 90 méterrel lejjebb van. Mi ez, ha nem rendhagyó randevú?

A csinos ruhát, vonzó külsőt ezúttal otthon hagyhatuk, a barlangból sárosan, itt-ott kisebb lila folttokkal, de, mint mindig, ragyogó arccal jöttünk ki.

Manapság az ember számára a munka és kötelességek mellett a ténylegesen szabadon eltölthető idő túlságosan behatárolt ahhoz, hogy általunk unalmasnak, sablonosnak tartott dolgokkal töltsük. A kultúra nyújtotta kényelem sémájából kitörni és

a természethez visszakanyarodni mindig nagy bátorságot igényel, de megéri, mert a természet kikapcsol, kiszellőzteti a fejet, messzire viszi a gondokat, átmozgat, feltölt és közelebb hozza a teremtő Isten szeretetét. Valakivel átélni egy ilyen élményt pedig megerősíti a kapcsolatot is az illető személlyel.

Ajánlom nemcsak házaspároknak, de kamaszoknak, és akár átlagos vagy annál jobb kondícióban lévő nagyszülőknek is! A túrára jelentkezni az interneten lehet, ahol minden szükséges tudnivaló megtalálható.

Kovácsné Széplaki Borbála

Könyv ajánló

Gary Chapman: Családi összhangzattan

*A családi harmónia öt jellemzője
(Harmat Kiadó, 2002)*

Az életben semmi sem olyan, mint a filmekben. Van, hogy pár pillanat erejéig önfeledten repülünk a rózsaszín felhők közt, van, hogy nagyon átlagosak vagyunk, s van, hogy nagyon nehéz egymás szemébe nézni....

Egy ideje hallani arról, hogy válságban van a család. Aki mégsem gondolja úgy, hogy a család ideje lejárt volna, hanem épp ellenkezőleg azt vallja, hogy nincs és nem is lesz jobb együttélési forma, vagy a személyiségfejlődésnek egészségesebb módja, annak ajánlom figyelmeibe Gary Chapman Családi összhangzattan című könyvét, melyben a szerző saját családi életének buktatóit sem elken-dözve mutatja meg, mennyire

fontos a családban a szolgálatkészség, a házastársak meghitt kapcsolatának elmélyítése, egymás tisztelete, megbecsülése, és bátorítása. Ha azonban elbeszélünk egymás mellett, elakadunk vagy kommunikációs nehézségek adódnak, akkor szükség van arra is, hogy őszintén megkeressük a válság okait. Ehhez adhat kapaszkodót, iránytűt a családok kezébe Chapman könyve. Különlegessége, hogy a családi élet egészét úgy vizsgálja, hogy a gyermeknevelés alapkérdéseit a szülők kapcsolatának összefüggésébe helyezi bele. Hasznos kézikönyv a családi összhang megteremtéséhez vagy helyreállításához.

A szeretetnyelvek fel- és megismerésére, vagy a szeretet, mint kötőanyag megjelenítésére ez a kötet is nagy hangsúlyt fektet. Nem csak elméleti tudásunkat gyarapíthatjuk, hanem arra is utat mutat, hogyan váltsuk a gyakorlatban tettekre az olvasottakat. A szerző személyes élményei és több évtizedes tanácsadói munkájának tapasztalatai alapján meggyőződéssel vallja, hogy a könyvben leírt öt alapelv nélkülözhetetlen az egészséges és harmonikus családi élethez. A könyvben kifejtett alapelvek, gondolatébresztő feladatok, megfigyelések, értékelések, megválaszolandó kérdések és útmutatások segítséget nyújthatnak mindannyiunk számára, családi kapcsolataink karbantartásához, hogy valóban a család legyen a legjobb együttélési forma, amelyben házastársként és szülőként kiteljesedhet a férfi és a nő, és ahol a gyermekek védettségben, szeretve és szeretetben nőhetnek fel.

Mártáné Simon Emese

DVD ajánló

Kaliforniai álmom

(2016)

Rendezte: Damien Chazelle

Napfényes reggel egy autópályán. Az emberek munkába sietnének, ám dugóban ülve rostokolnak. Egy lány a volán mögött énekelni kezd, majd kiszáll az autójából, és a kocsik között énekel tovább. Többen követik őt. A reggeli, morcos és siető emberekből hirtelen egy együtt énekelő közösség lesz, akik az autók tetején táncolva örülnek az őket átjáró napfénynek, az Another Day of Sun fülbemászó taktusait előadva. Mindezt egyetlen vágás nélkül, folyamatosan az énekesek-táncosok között köröző kamerával. A dal véget ér, az emberek pedig visszazállnak az autóikba, hogy mindenki menjen a dolgára. Köztük van egy férfi és egy nő, filmünk főszereplői.

Mia (Emma Stone), a feltörekvő, fiatal színésznő és Sebastian (Ryan Gosling), a szépreményű jazz zongorista Los Angelesben keresi az álmait. Mia meghallgatásról meghallgatásra jár, és arra vágyik, hogy végre ne szakítsák félbe. Sebastian szenvedélyesen küzd azért, hogy a klasszikus jazzt újra divatba hozza. Terveikben a hollywoodi karrier, illetve egy saját zenés klub megalapítása szerepel – ekkor botlanak egymásba. A két fiatal hamarosan szerelemre lobbann, és vállvetve segítik egymást a kudarcokkal kikövezett úton. A sikerért keményen meg kell küzdeniük, ám eljön a nap, amikor dönteniük kell, mennyit hajlandóak feláldozni az álmaikért. Elválnak útjaik.

Később a világhírű színésznővé lett Mia párjával beszél a Seb's-be – Sebastian úgy nevezte el a bárját, ahogy azt korábban Mia javasolta neki – és leperog a „mi lett volna, ha minden máshogy alakul” jelenetsor, az egész film legelgondolkodtatóbb része.

Elgondolkodtató, mert a néző is választ adhat arra, hogy élete fontos fordulópontjain jó döntéseket hozott-e. Az biztos, hogy a Kaliforniai álmom című musicalt megnézni jó döntés. Külön érdekesség, hogy számos klasszikus musicalre is kicacsint a benne felfedezhető utalásokkal, ugyanakkor új lendületet is ad a műfajnak.

Gerstmár Ferenc

Tudatos vásárlás

Van abban valami jó, hogy az erőforrásaink korlátozottak: az energiánk, az időnk, a pénzünk nem elég mindenre, ezért rangsorolnunk kell: mi az igazán fontos és mi nem. Ha ezt szem előtt tartjuk, könnyebb lesz döntéseket hozni, mert van egy kapaszkodónk, s a nem fontos dolgokat könnyebb elengedni.

Ezt a tudatosságot akkor is gyakorolhatjuk, amikor vásárolni megyünk. Ez ugyanis az a terület, ahol elég sokan szeretik megmondani nekünk, mit tegyünk, mit vegyünk. Kedvenc példám erre a pénztárak előtt található polc. Miért is alacsonyabb, mint a többi, és miért is van tele csokival, illetve olyan dolgokkal, amelyek nélkül eddig nagyon jól megvoltunk? Nem elég, hogy mi, gyarló felnőttek is szeretethetjük a csokit (vagy aszalt fügét, gyöngy fülbevalót...), de képzeljük csak el, amint egy szülő egy vagy több elcsigázott, nyugős gyerekkel közelít a kassza felé... Aztán ott vannak a jó szándékú, idegen nénik kéretlen megjegyzésekkel, hogy a saját, szintén teljesen jó szándékú és segíteni akaró rokonainkról már ne is beszéljünk. És akkor még szó sem volt a mindenhol fellelhető reklámokról. Emberi gyarlóság van, és ezt a marketing teljes mértékben ki is használja. Azt viszont

már mi döntjük el, hogy mennyit engedünk be ebből az otthonunkba.

A félelmeink a másik olyan érzelencsoporthoz tartoznak, amelynél fogva rengeteg dolgot képesek eladni nekünk, sokszor a tudomány köntöseibe rejtve. Elég egy vitaminkészítmény vagy babaétel csomagolását átnézni, hogy különféle betegségek ellen „véd” meg minket, hogy segíti a fejlődést, stb. Amikor Brúnó, az idősebb fiúnk kisbaba volt még, akkor jöttem rá, hogy sokszor nem a legdrágább dolgok, módszerek a legjobbak, hanem a régi, jól bevált, legolcsóbb, „házi” megoldások, ételek, gyógymódok gyakran többet érnek. Egy kisbabát nem kell körülvenni tárgyakkal, neki a két ölelő karunk tökéletesen elég.

De nem az ár a leglényegesebb. Számomra például sokkal informatívabb az egységár, az egy kilóra, literre jutó ár, amit már sok helyen külön fel is tüntetnek, így nem kell fejben számolnunk a polc előtt.

Fontos továbbá, hogy hús- és tejtermékek, tojás esetében a magyart válasszam, ezzel is védve saját hazám gazdaságát.

Igyekszem, hogy az élelmiszereket minél nyersebb állapotban szerezzem be, hogy minél kevesebb vegyszert tartalmazzanak

(sajnos a zöldségek, gyümölcsök esetében ez egyre nehezebb). Inkább teljes egészében én készítem el az ételt, de így tudom, mi van benne (nem beszélve arról, hogy persze, mindent meg lehet venni, de a gyakori vásárlással gyakran több idő megy el, mint az otthoni főzéssel, így gyakorlatilag előny, hogy több időt töltök otthon, mint a boltban).

Lényeges a környezetbarát szempont is. Van, amiből a használt is lehet ugyanolyan jó, ugyanúgy szolgálhatja a céljainkat, mint az új, és a lehetőségeinkbe is jobban belefér.

Arra bátorítom az Olvasót, hogy alakítsa ki saját szempontjait, fogalmazza meg saját kérdéseit, mert tudatos vásárlással nemcsak pénzt és időt lehet megtakarítani, hanem kevesebb felesleges dolog is kerül a kosárba.

Kovácsné Széplaki Borbála

Bori receptjei

Zöldborsófőzelék másképpen:

A hétköznapi zöldborsófőzeléket elkészíthetjük úgy is, hogy a vízben megfőzött borsó felét kivesszük, félretesszük, a másik felét a főzőlével, valamint tejjel és liszttel összeturmixoljuk, majd az egészben hagyott borsószemeket újra hozzáadjuk. Tükörtojással vagy főtt tojással nagyon finom, egész más ízvilága lesz, mint a hagyományos zöldborsófőzeléké.

Cukkinis göngyölt pulykamell:

Igazi ünnepi étel tavaszi, nyári alkalomokra, például ballagásra, születés- vagy névnapra.

Minden személyre egy-egy vékony szelet füstölt-főtt szalonna, egy szelet pulykamell, egy szelet cukkini (hosszában felvágva, héjával együtt), egy vékony szelet füstölt-főtt sonka vagy gépsonka; kb. fél liter tej, kevés olívaolaj, vegyes zöldségkeverék, morzsolt kukorica, hústű.

Elkészítjük a tekercseket: minden szelet szalonnára egy (enyhén) sózott pulykamell-darabot fektetünk, rá egy cukkini- és egy sonkaszelet kerül. Az egészet összetekerjük és hústűvel megtűzzük (vagy zsinnyel összekötjük). Egy nagy, mély serpenyőben kevés olajon megfuttatjuk a tekercseket, majd tejet öntünk alájuk, és lassú tűzön egy órán át pároljuk, zsírára sütjük, a zsiradékából kivesszük, melegen tartjuk.

A zöldségeket és a kukoricát együtt kevés vízben megfőzzük, leszűrjük, majd a hús zsírájára megforgatjuk.

Tálaláskor a zöldségkeveréket egy nagy tálra terítjük, a tűről vagy zsinnytől megszáradított tekercseket ráhalmozzuk.

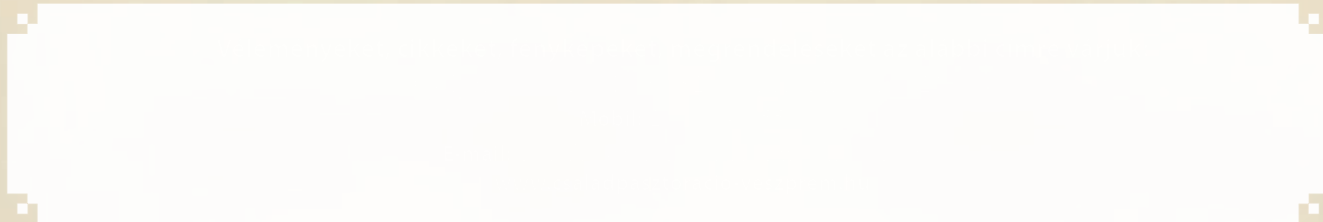
Rakott kelbimbó:

Fél kiló kelbimbó, 15 dkg barna rizs, fél kiló darált hús vagy helyette két konzerv aprított tonhal sós lében, 3 tojás, 20 dkg tejföl, petrezselyemzöld, 10 dkg sajt, egy kis hagyma, pirospaprika, olaj.

A húst a hagyma, pirospaprika felhasználásával elkészítjük pörköltnek, és puhára főzzük, a halat csak lecsurgatjuk a levétől. A rizst kevés olajon megfuttatjuk, majd vízzel felöntjük és puhára pároljuk (a barna rizs egy kicsivel kevesebb vizet vesz fel, mint a fehér rizs, viszont tovább kell főzni, érdemes kis kuktában vagy rozsdamentes, zárt edényben). A kelbimbót kb. negyed óra alatt forró, sós vízben megfőzzük.

A húst és rizst vagy halat és rizst összekeverjük, és egy olajjal kikent tűzálló tál aljára simítjuk. Rátesszük a kelbimbót, majd a felvert és tejföllel valamint finomra vágott petrezselyemmel elkevert, enyhén megsózott tojást ráöntjük. Tetejét megszórjuk sajttal, és 190 fokon sütjük 20-25 percig. Brokkolival is elkészíthető.

MEGSZÜLETTEM

Reményik Sándor
Kagyló

*Én itt vagyok, akarva, nem akarva,
a végtelen vetett a véges partra.*

*Fekszem aléltan a sivár fövényben
és az óceán himnuszait zengem.*

*Anyám, a tenger apadt, s itt hagyott,
kinek mi köze hozzá, ki vagyok?*

*Gazdátlan, üres ház, mire se jó,
csak eldobni, vagy eltörni való.*

*Apály s dagály közt, így, időm múlván,
várom, míg értem visszatér a hullám.*

*Nekem nem hazám e kietlen part,
de aki titkon a füléhez tart*

*magányban, éjben, emberektől távol:
annak mesélek egy más, szebb világról.*